

NOWINY RZESZOWSKIE

Rzeszów, 18 października 1961 r.

ORGAN KOMITETU WOJEWÓDZKIEGO PZPR

Nr 247 (3841)

Wyd. A

Nakład 53.253

Oczy wszystkich zwrócone są na Moskwę

Na Moskwę zwrócone są oczy całego świata. Jeszcze na długo przed rozpoczęciem obrad XXII Zjazdu KPZR klasa robotnicza Rzeszowszczyzny, takie zakłady przemysłowe jak Huta Stalowa Wola, Zakłady „Dąbala”, górnicy-naftownicy z Krosna, Ustrzyki, Gorlice, a ostatnio załoga Zakładów Tworzyw Sztucznych w Pustkowiu podjęły dla uczczenia XXII Zjazdu KPZR cenne zobowiązania produkcyjne przedstawiające wartość setek milionów złotych.

W dniu rozpoczęcia obrad XXII Zjazdu KPZR w większości zakładów i instytucji odbyły się okolicznościowe masówki, na których uchwalono rezolucje a ich uczestnicy wysłali depesze i listy gratulacyjne do Moskwy na adres prezydium Zjazdu.

Masówki takie odbyły się w Wytwórni Sprzętu Komunikacyjnego, Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej, Zarządzie Wojewódzkim Ligi Kobiet i wielu innych zakładach pracy. W listach skierowanych bądź bezpośrednio do Moskwy, bądź do Ambasady ZSRR w Warszawie zawarte są gorące życzenia owocnych obrad i zapewnienie, że mieszkańcy naszego województwa dołożą wszelkich starań, aby utrwalić pokój na świecie.

W depeszy wysłanej przez radnych MRN obradujących na sesji w Rzeszowie czytamy m. in.:

„W imieniu społeczeństwa wojewódzkiego miasta Rzeszowa. Miejska Rada Narodowa obradująca na Sesji w dniu 17 października 1961 r. przekazuje uroczysto z okazji historycznego XXII Zjazdu Komunistycznej Partii Związku

Radzieckiego gorące życzenia owocnych obrad.

Plan budownictwa komunizmu zawarty w projekcie Programu KPZR stanowi wyraz głębokiej mądrości awangardy międzynarodowego ruchu robotniczego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, jest przykładem wcielania w życie nieśmiertelnych idei Wielkiego Lenina, które prowadzą ludzkość na drogę szczęścia, dobrobytu i wysokiego kultury.

Uchwały odbywającego się XXII Zjazdu stanowią będą drogowskaz dla wszystkich ludzi pracy i ich partii komunistycznych i robotniczych w walce o pokojowe współistnienie, o rozwiązywanie spornych problemów na drodze rokowań, o sprawiedliwość i postęp społeczny, o pokój”.

W depeszy wysłanej przez załogę rzeszowskiej Wytwórni Sprzętu Komunikacyjnego czytamy: „Załoga WSK z całego serca wita XXII Zjazd KPZR. Z uznaniem przyjęliśmy ogromnej wagi dokumenty — projekt nowego Programu i Statutu KPZR. Z uwagą będziemy śledzić toczącą się dyskusję i przebieg obrad. Z całego serca życzymy delegatom bratniej partii pomyślnych obrad”.

Zarząd Wojewódzki Ligi Kobiet pisze:

„W imieniu kobiet woj rzeszowskiego przesyłamy gorące pozdrowienia oraz życzenia owocnych obrad.

Kobiety woj. rzeszowskiego z zainteresowaniem śledzić będą przebieg obrad XXII Zjazdu i codzienną pracą włączają się do ogólnych dążeń mających na celu zniesienie wojen i ustalenie pokoju na świecie”.

XXII Zjazd KPZR rozpoczął obrady

N. S. Chruszczow wygłosił referat sprawozdawczy KC KPZR

Wewnątrz numeru zamieszczamy skrót sprawozdania KC KPZR na XXII Zjazd

MOSKWA

O godzinie 10 (czasu moskiewskiego) w Kremlowskim Pałacu Kongresów pierwszy sekretarz KC KPZR NIKITA SIERGIEJEWICZ CHRUSZCZOW otworzył XXII Zjazd Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

Delegaci i goście na zjazd długotrwałą owacją powitali pojawienie się w prezydium przywódców Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego oraz zwoływających delegacji bratnich partii komunistycznych i robotniczych przybyłych na zjazd z całego świata.

Dokonując otwarcia zjazdu Nikita Chruszczow oświadczył, że okres jaki minął od XX Zjazdu KPZR, który obradował w lutym 1956 r. cechowały wydarzenia o historycznym znaczeniu, zarówno w życiu i działalności Partii Komunistycznej, wszystkich narodów Związku Radzieckiego jak i w historii rozwoju świata.

Nikita Chruszczow zakomunikował następnie, że na XXII Zjazd KPZR wybrano 4.408 delegatów w głosom decydującym i 405 z głosem doradczym.

Nikita Chruszczow zaproponował uczczenie pamięci wybitnych działaczy, których utracił międzynarodowy ruch robotniczy i komunistyczny w okresie od XXI Zjazdu KPZR. W liczbie tych działaczy Chruszczow wymienił Wilhelma Piecka, Williama Fostera, Harry'ego Pollitta, J. Denisa, Waclawa Kopeckiego, Feradzalla Helu, wybitnego działacza ruchu narciarsko-wyzwolenczego narodów Afryki Patrice Lumumby i przewodniczącego Japońskiej Partii Socjalistycznej Asanumy.

Delegaci na zjazd oraz goście minutą ciszy uczcili pamięć tych działaczy.

Nikita Chruszczow zakomunikował, że na zjazd przybyły delegacje 80 bratnich partii marksistowsko-leninowskich.

Na XXII Zjazd KPZR przybyły delegacje: Komunistycznej Partii Chin z Czou En-laiem na czele, Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej z Władysławem Gomułą, Komunistycznej Partii Czechosłowacji z Antoninem Novotnym, Niemieckiej Socjalistycznej Partii Jedności z Walterem Ulbrichtem, Rumuńskiej Partii Robotniczej z Gheorghie Gheorghiu-Dejem, Bułgarskiej Partii Komunistycznej z Todorzem Żiwkowem, Węgierskiej Socjalistycznej Partii Robotniczej z Janosem Kadarem, Wietnamskiej Partii Pracujących z Ho Chi Minhem, Korońskiej Partii Pracy z Kim Ir Senem, Mongolskiej Partii Ludowo-Revolucyjnej z Cedenbałem.

Wśród gości na XXII Zjazd znajdują się delegacje: Francuskiej Partii Komunistycznej z Maurice Thorezem, Włoskiej Partii Komunistycznej z Palmiro Togliattim, Zjednoczonych Rewolucyjnych Organizacji Kuby z Blas Roka, Komunistycznej Partii Indonezji z Aiditem, Komunistycznej Partii Indii z Ghosem, Komunistycznej Partii Japonii z Nosaka, Komunistycznej Partii Finlandii z Pessi, Komunistycznej Partii W. Brytanii z Gollanem, Komunistycznej Partii Niemiec z Relmanem, Komunistycznej Partii Hiszpanii z Dolores Ibarruri.

W zjeździe biorą również udział przedstawiciele innych partii komunistycznych i robotniczych Europy, Azji, A-

fryki, Ameryki i Australii. Nikita Chruszczow pozdrowił przedstawicieli demokratycznych partii niepodległych krajów Afryki.

Następnie zjazd powołał organy robocze — prezydium, sekretariat, komisję redakcyjną i mandatową.

Porządek dzienny XXII Zjazdu KPZR przedstawia się następująco:

1) referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego KPZR — wygłosi i sekretarz KC KPZR Nikita Chruszczow;

2) referat sprawozdawczy Centralnej Komisji Rewizyjnej KPZR — wygłosi przewodniczący Komisji Rewizyjnej A. Gorkin;

3) projekt Programu KPZR — referuje Nikita Chruszczow;

4) zmiany w Statucie KPZR — referuje sekretarz KC KPZR Frol Kozlow;

5) wybory centralnych organów partii.

Porządek dzienny ogłoszony w styczniu 1961 został zatwierdzony przez delegatów Zjazdu.

Delegaci na zjazd reprezentują ponad 9,7 miliona członków i kandydatów Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego. Wśród nich — wybitni politycy i działacze partyjni kraju, przodujący robotnicy i kolchoźnicy, uczeni, przedstawiciele radzieckich sił zbrojnych, pisarze, artyści i reprezentanci wielu innych zawodów — aktywnych budowniczych społeczeństwa komunistycznego.

W ogromnej sali Pałacu Kongresów, mieszczącej 6 tys. osób, znajduje się również wielu gości. Są to robotnicy moskiewskich zakładów pracy, przedstawiciele społeczeństwa stolicy radzieckiej oraz kierownicy zakładów przemysłowych.

W uroczystości otwarcia zjazdu uczestniczą również członkowie korpusu dyplomatycznego, korespondenci prasy radzieckiej, prasy krajów socjalistycznych, największych agencji prasowych i dzienników państw kapitalistycznych.

Urządzenie sali posiedzeń mającej 22 metry wysokości, 50 metrów długości i 35 metrów szerokości jest tak pomyślane, że z każdego miejsca świetnie widać i słychać. Każdy fotel jest radiofonizowany, tak że przemówień można słuchać w dowolnym z 29 języków.

Pierwszy sekretarz KC KPZR Nikita Chruszczow wygłosił referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, Chruszczow mówił 6 godzin i 20 minut.

Delegaci i goście słuchali z jak największą uwagą słów pierwszego sekretarza KC KPZR. Na sali rozlegały się wielokrotnie huczne oklaski na znak aprobaty dla generalnej linii Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

Z kolei Aleksander Gorkin — przewodniczący Centralnej Komisji Rewizyjnej KPZR wygłosił referat sprawozdawczy tej komisji.

Referat Gorkina zakończył wtorkowe posiedzenie XXII Zjazdu. W środę zjazd kontynuuje obrady.

Jak już informowaliśmy — 16 bm. przybyli do Moskwy na obrady XXII Zjazdu KPZR delegacja Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej z 1 sekretarzem KC PZPR Władysławem Gomułą na czele. Na zdjęciu: Powitanie na lotnisku w Moskwie polskiej delegacji przez członka Prezydium KC KPZR, sekretarza KC KPZR M. Susłowa. CAF-Telefoto

Ekspedycja „Biegun Północny 16”

MOSKWA

Atomowy łodołamacz „Lenin” przewiezie w głąb Arktyki kolejną ekspedycję naukową „Biegun Północny 16”.

Ekspedycja ta zostanie wysadzona na ląd na obszarze dokoła nigdy jeszcze nie dotarł żaden statek i dokoła nie byłby w stanie dotrzeć żaden inny współczesny statek oprócz „Lenina”.

W skład ekspedycji wchodzi 14 osób z kandydatem nauk geograficznych Mikołajem Kornilowem na czele.

Po wyładowaniu ekspedycji łodołamacz atomowy „Lenin” posuwając się ze wschodu na zachód, ustawi w niedostępnych terenach 16 automatycznych stacji radiometeorologicznych. Będą one przekazywać codziennie dane synoptyczne dotyczące kierunku dryfowania zwałow lodu.

Jaka będzie dziś pogoda?

Sytuacja baryczna: Europa południowa pozostaje pod wpływem podwyższonego ciśnienia, pozostała część kontynentu europejskiego pokrywa ją układy niskiego ciśnienia, którego ośrodki zalegają nad Płytą Rosyjską oraz w rejonie Morza Północnego. Prognoza pogody: Zachmurzenie przeważnie duże, okresami opady deszczu. Rano lokalne zamglenia. Temperatura dniem od 13 st. C. w Bieszczadach, do 6 st. C. w Pogórzni. Wiatry umiarkowane, miejscami dość silne, południowo-zachodnie i zachodnie.

Z prac Komisji Koordynacyjnej

17 października 1961 r. odbyło się posiedzenie Wojewódzkiej Komisji Koordynacyjnej d/s Kultury, z udziałem sekretarzy powiatowych komisji koordynacyjnych, któremu przewodniczył zastępca przewodniczącego Prez. WRN tow. Mieczysław Kaczor.

Tematem narady, w której m. in. wzięli udział: sekretarz zespołu kultury KW PZPR w Rzeszowie mgr Henryk Pasławski oraz kierownik Wydziału Kultury Prez. WRN tow. Leonard Czepik, było omówienie sytuacji i zamierzeń w zakresie sieci uniwersytetów powszechnych, uni-

wersytetów dla rodziców i kin oświatowych.

„W obecnej sytuacji organizatorzy życia kulturalnego — powiedział tow. Kaczor — największy nacisk położyli na zadanie upowszechniania kultury. Chodzi tu zwłaszcza o udostępnianie społeczeństwu odkryć naukowych i udoskonalenia technicznych, jakie przynosi nam współczesna nauka, o popularyzację tych zdobyczy, jakie przynosi socjalizm w dziedzinie organizacji życia społeczno-politycznego, w dziedzinie moralności i obyczajów, chodzi o rozpowszechnienie najbardziej wartościowych dzieł literatury pięknej i sztuki zarówno tworzonych w przeszłości jak i obecnie”.

Po dłuższej dyskusji członkowie WKK poparli wysunięte przez sekretarza ZW TWP mgr Franciszka Papiłnika wnioski zmierzające do utworzenia 95 uniwersytetów powszechnych oraz 25 uniwersytetów dla rodziców. Poza tym uchwalono nowy projekt organizacji kin oświatowych. HP

Autograf Rafaela — w leningradzkim Ermitażu

MOSKWA

W archiwach leningradzkiego Ermitażu znaleziono autograf sławnego malarza włoskiego Odrodzenia — Rafaela. Znajdował się on w albumie z rękopisami i rysunkami włoskiego architekta Giovanni Fra Jaccondo żyjącego współcześnie z twórcą „Madonny Sykstyńskiej”.

Trzy albumy architekta włoskiego znalezione w archiwach Ermitażu eksponowane są obecnie na wystawie rękopisów w naukowej bibliotece muzeum.

Po śmierci Jaccondo albumy analizy się w posiadaniu Rafaela, który opatrzył każdy jeden z nich dedykacją przekazal je swemu ulubionemu uczniowi Giulio Romano. Pod koniec ubiegłego stulecia albumy znalazły się w zbiorach niemieckiego historyka architektury Heinricha Geimuellera. Obecnie historycy sztuki badają, jaką drogą albumy te dostały się do Ermitażu.

W ZSRR dokonano nowej próby z rakieta dalekiego zasięgu

MOSKWA

Agencja TASS donosi, że 15 bm. dokonano w ZSRR kolejnego pomysłowego wystrojenia wielostopniowej rakiety nośnej do środkowej strefy Oceanu Spokojnego na odległość ponad 12 tys. km. Lot rakiety oraz działanie wszystkich jej systemów i stopni przebiegały całkowicie zgodnie z ustalonym programem.

Makieta przedostatniego stopnia rakiety osiągnęła powierzchnię Oceanu w bezpośredniej bliskości wyciecznego miejsca upadku.

Zgodnie z komunikatem TASS z 14 bm. wystrojenie rakiet nośnych do podanego poprzednio rejonu będzie się nadal odbywało.

CIEKAWOSTKA

WIDEOTELEFON

W stolicy ZSRR uruchomiono nowy typ łączności międzymiastowej — tzw. „wideotelefon”. Pozwala on — podczas rozmowy telefonicznej z Kijowem lub Leningradem — oglądać w czasie tej rozmowy twarz rozmówcy. W rozmównicy zainstalowano

DNIA

bowiem dwie kamery telewizyjne oraz telewizor z dużym ekranem. Z powodzeniem odbyły się już pierwsze próby rozmowy. Obecnie można

korzystać z moskiewskiego „wideotelefonu” w ciągu 6 godzin dziennie. Na razie łączność tego rodzaju utrzymywana jest z Kijowem i Leningradem, ale już w najbliższym czasie przewiduje się uruchomienie podobnych aparatów między innymi miastami ZSRR.

Sprawozdanie KC KPZR na XXII Zjazd

Od XX Zjazdu KPZR minęło około 6 lat. Dla naszej partii, dla narodu radzieckiego, dla całej ludzkości, minione lata miały wyjątkowe, można powiedzieć, epokowe znaczenie — oświadczył N. S. Chruszczow na wstępie sprawozdania KC KPZR na XXII Zjazd.

Ojczyzna radziecka wkroczyła w okres rozwinętego budownictwa komunizmu na całym szerokim froncie wielkich prac.

Socjalizm ugruntował się w ramach światowej wspólnoty socjalistycznej.

Nikita Chruszczow podkreślił, że okres po XX Zjeździe nie był łatwy i prosty, wymagał od partii, od wszystkich narodów Związku Radzieckiego dużego napięcia sił i ofiarności. Narodowi radzieckiemu, partii komunistów Związku Radzieckiego przypada w udziale wielka misja: być pionierami budownictwa komunizmu, zmierzając do zwycięstwa komunizmem drogami, którymi nikt przedtem nie kroził.

Zycie w pełni potwierdziło słusność wniosków teoretycznych i kursu politycznego partii, jej linii generalnej. Kurs naszej partii — mówił dalej N. S. Chruszczow — miał ogromne znaczenie dla umocnienia jedności krajów socjalistycznych, jedności międzynarodowego ruchu komunistycznego i robotniczego, utrzymania powszechnego pokoju i zapobieżenia nowej wojnie światowej. Prestiż i autorytet państwa radzieckiego na arenie międzynarodowej wzrósł jeszcze bardziej. Narady przedstawicieli partii komunistycznych i robotniczych wysoko oceniły rolę KPZR w międzynarodowym ruchu komunistycznym i robotniczym.

W pierwszej części referatu, zatytułowanej „Obecna sytuacja na świecie i międzynarodowa pozycja Związku Radzieckiego” N. S. Chruszczow podkreślił, że główną treść okresu po XX Zjeździe KPZR stanowi współzawodnictwo dwóch światowych systemów społecznych — socjalistycznego i kapitalistycznego. Stało się ono trzonem, podstawą rozwoju świata na obecnym etapie historycznym. Po zwroceniu uwagi na szybki rozwój całego systemu socjalistycznego i jego pokojową politykę, N. S. Chruszczow oświadczył: Prowadząc nieugięte politykę pokoju nie zapominaliśmy o niebezpieczeństwie wojny ze strony imperialistów. Uczyniono wszystko co niezbędne, aby zapewnić przewagę naszego kraju w dziedzinie obrony. Sukcesy produkcji socjalistycznej oraz radzieckiej nauki i techniki umożliwiły nam dokonanie prawdziwej rewolucji w wojskowości. Kraj nasz, cały obóz socjalistyczny dysponuje obecnie tak potężną siłą, że jest ona całkowicie wystarczająca, aby obronić niezawodnie wielkie zdobycze socjalizmu przed zakusami imperialistycznych agresorów. Zwiększona moc obronna Związku Radzieckiego i innych krajów socjalistycznych, siły pokoju na całym świecie nie pozwoliły imperialistom zepchnąć współzawodnictwa dwóch systemów z torów pokojowych na drogę konfliktów zbrojnych, na drogę wojny.

To, że udało się zapobiec wojnie i że ludzie radzieccy oraz narody innych krajów mogą cieszyć się dobrodziejstwami pokoju, należy uważać za główny wynik działalności partii i jej Komitetu Centralnego, w zakresie zwiększenia potęgi państwa radzieckiego i realizacji leninowskiej polityki zagranicznej, za wynik działalności bratnich partii krajów socjalizmu, aktywizacji sił pokoju wszystkich krajów.

W toku światowego współzawodnictwa dwóch systemów, kapitalizm doznał głębokiej moralnej porażki w oczach wszystkich narodów.

Wydarzenia dowodzą, że kurs naszej partii, wycieczony na XX Zjeździe, był słuszny, prawidłowy: Zjazd podkreślił, że główną cechą naszej epoki jest wyjście socjalizmu poza ramy jednego kraju i jego przekształcenie się w system światowy. W okresie, jaki upłynął od Zjazdu nastąpił nowy, ważny zwrot. Światowy system socjalistyczny staje się decydującym czynnikiem rozwoju społeczeństwa.

Partia wysunęła doniosłą tezę, że we współczesnej epoce wojny między państwami nie są nieuniknione, że można im zapobiec. Wydarzenia ubiegłych lat wniosły ten potwierdziły. Wykazały, że potężne siły stojące na straży pokoju dysponują obecnie poważnymi środkami mogącymi zapobiec rozpętanu wojny

światowej przez imperialistów. Jeszcze wyraźniej zaznaczyła się przewaga sił pokoju i socjalizmu nad siłami imperializmu i wojny.

Krótko mówiąc, dobra to była dla nas 6-lata w skali światowej — powiedział N. S. Chruszczow.

Związek Radziecki przystąpił do rozwinętego budownictwa komunizmu; w większości krajów demokracji ludowej zlikwidowana została wielosektorowość gospodarki i dobiega końca budowa socjalizmu; między krajami socjalistycznymi wszechstronnie rozwinęły się braterska współpraca i pomoc wzajemna. Teraz już nie tylko w Związku Radzieckim, ale i we wszystkich krajach socjalistycznych zlikwidowano społeczne i gospodarcze możliwości restauracji kapitalizmu. Wzrastająca potęgą nowego systemu światowego gwarantuje krajom socjalistycznym nienaruszalność ich zdobyczy politycznych, społecznych i ekonomicznych. W ramach wspólnoty naprawdę wolnych narodów zapewnione jest pełne zwycięstwo socjalizmu.

N. S. Chruszczow podkreślił, że w 1960 roku kraje socjalistyczne zwiększyły produkcję przemysłową w porównaniu z rokiem 1937 6,8 raza, gdy tymczasem kraje kapitalistycz-

ogólnymi wysiłkami w dziedzinie utrwalenia i rozszerzenia współpracy gospodarczej i wzajemnej pomocy — oto szeroki szlak dalszego wzrostu światowej gospodarki socjalistycznej.

Wzrost potęgi państw socjalistycznych oznacza wzmożenie czynników materialnych i moralnych pokoju. Dziś nie imperializm z jego wilezmi narowami, lecz socjalizm z jego ideałami pokoju i postępu staje się decydującym czynnikiem rozwoju światowego. Kraje socjalistyczne utworowały drogę nowym normom życia międzynarodowego dając całemu światu wzór rzeczywistości opartych na zasadzie równouprawnienia braterskich stosunków między narodami. Pod wpływem idei socjalizmu walka wyzwolenca mas pracujących i ogólnodemokratyczne ruchy narodów zlewają się w ogólny światowy nurt kruszący podstawy imperializmu.

N. S. Chruszczow podkreślił, że nie wolno zapominać o knowaniach imperialistów. Nasze ogromne sukcesy w budowaniu nowego życia nie powinny skłaniać nas do samozapokojenia, do osłabienia czujności. Wraz ze wzrostem spójności narodów we wszystkich krajach socjalistycznych wygasają nadzieje

absolutną przewagę w światowej produkcji kapitalistycznej i handlu. Udział USA w produkcji przemysłowej świata kapitalistycznego zmalał z 56,6 proc. w 1948 roku do 47 proc. w 1960 r. Po wtóre, nastąpiło wyraźne osłabienie pozycji Anglii i Francji: państwa te, podobnie jak Belgia i Holandia, bezpowrotnie tracą swe kolonie. W światowej produkcji przemysłowej nie zdolają one odzyskać swych pozycji sprzed wojny.

Po trzecie — silnie wysunęły się naprzód kraje zwyciężone, w szczególności Niemcy zachodnie i Japonia. Na Niemcy zachodnie, Japonię i Włochy łącznie przypada teraz około 17 procent produkcji przemysłowej świata kapitalistycznego, tj. więcej niż w roku 1937 w przeddzień II wojny światowej.

Odżyły przedwojenne i zrodziły się nowe sprzeczności między mocarstwami imperialistycznymi. Coraz silniej rozpala się walka między imperialistami angielskimi i zachodnio-niemieckimi o dominującą pozycję w Europie zachodniej. Imperializm francuski usiłuje w walce przeciwko imperializmowi angielskiemu znaleźć oparcie u swego wczorajszego wroga — monopolii zachodnio-niemieckich. Ale jest to

Nie wolno jednak zapominać, że aczkolwiek system kolonialny runął, jego resztki nie są zlikwidowane. W Azji i w Afryce wiele milionów ludzi wciąż jeszcze cierpi w niewoli kolonialnej, walczą o wyzwolenie. Już od 7 lat przelewają krew w walce o wolność patriotów algierscy.

Mocarstwa kolonialne narzucają krajom, które się wyzwoliły, układy, oparte na nierówności, zakładają na ich ziemi bazy wojskowe, usiłują wciągnąć je do bloków militarnych stanowiących jedną z nowych form ujarzmania. Prawie połowa państw powstałych w wyniku rozpadania się systemu kolonialnego związana jest uciążliwymi, nierównymi umowami. W centrum systemu odnowionego, ale nie mniej haniebnego kolonializmu, znajdują się Stany Zjednoczone. W roli ich najbliższych sojuszników, a zarazem konkurentów, występują kolonializm angielski, jak również imperializm zachodnio-niemiecki, który bezceremonialnie wypiera monopolie angielskie i francuskie z Afryki, z Bliskiego i Środkowego Wschodu.

N. S. Chruszczow stwierdził następnie, że kraje, które wyzwoliły się z jarzma kolonialnego, weszły w nowe stadium rozwoju. Walka o niezależność polityczną jednoczyła wszystkie siły narodowe, które cierpiały wskutek ucisku kolonialnego i które kierowały się wspólnymi interesami. Obecnie zaś, kiedy na porządku dziennym stają zadania związane z wyrwaniem korzeni imperializmu, z przeprowadzeniem reform społecznych, coraz wyraźniej zaczynają występować różnice w interesach klasowych. Szerokie warstwy ludu pracującego, jak również nie miała część burżuazji narodowej, zainteresowana w rozwiązaniu podstawowych zadań rewolucji antyimperialistycznej i antyfeudalnej, pragną krocząc naprzód drogą utrwalania niepodległości i przeobrażeń społeczno-ekonomicznych. Ale wśród kół rządzących tych krajów znajdują się również siły, które obawiają się dalszej współpracy z demokratycznymi i postępowymi warstwami narodu. Chciałyby one przywiązać sobie owoce walki ludu, zahamować dalszy rozwój rewolucji narodowej. Takie siły prowadzą na zewnątrz politykę ugody z imperializmem, a na wewnątrz politykę ugody z feudalizmem, uciekając się do metod dyktatorskich.

I na odwrót — im mocniejsza jest jedność demokratycznych sił narodowych, im bardziej gruntownie przeprowadza się konieczne przeobrażenia społeczno-gospodarcze, tym silniejsze staje się młode państwo. Przykładem jest tu Kuba — powiedział N. S. Chruszczow.

W dalszym ciągu sprawozdania N. S. Chruszczow omówił rozwój międzynarodowego ruchu robotniczego w krajach kapitalistycznych i na całym świecie, podkreślając doniosłe znaczenie jedności działania wszystkich sił demokratycznych. Stwierdził on m. in., że w ciągu ostatnich 5 lat powstało 12 nowych partii komunistycznych, a liczba komunistów wzrosła o 7 milionów.

N. S. Chruszczow oświadczył następnie:

Uchwały XX Zjazdu, poparte przez bratnie partie, zwielokrotniły potęgą twórczą siłę ruchu komunistycznego, przyczyniły się do przywrócenia leninowskiego ducha i stylu w życiu bratnich partii, we wzajemnych stosunkach między nimi. Ważnymi etapami w rozwoju światowego ruchu komunistycznego stały się w ostatnich latach narady przedstawicieli partii komunistycznych i robotniczych. Międzynarodowe narady komunistów są jedną z wynalezionych przez bratnie partie form, które zapewniają ich bojową współpracę.

Dla marksistów - leninowców nie ulega wątpliwości, że żywotny interes międzynarodowego ruchu komunistycznego wymagają konsekwentnej i nieugiętej jedności działania. Toteż partie komunistyczne i robotnicze są wierne tej zasadzie. Jedynie przywódcy Związku Komunistów Jugosławii, jawnie dotknięci narodową ograniczonością, zeszli z prostej drogi marksistowsko-leninowskiej na krzywą ścieżkę, która zaprowadziła ich w bagno rewizjonizmu. Obrany przez nie kurs odizolowanego, odrębnego od światowej wspólnoty socjali-

Referat I sekretarza KC KPZR N. S. Chruszczowa

ne — mniej niż 2,5 raza. Udział krajów socjalizmu w światowej produkcji przemysłowej, wynoszący w 1955 r., 27 proc., wzrósł w 1960 r. mniej więcej do 36 proc.

We wszystkich krajach socjalistycznych uległ zmianie stosunek między produkcją rolną i przemysłową. Ciężar gatunkowy produkcji przemysłowej szybko wzrasta. Prędkość w obozie socjalistycznym wynosi on obecnie około 75 proc. Rozwój gospodarki narodowej światowego systemu socjalistycznego ma kierunek przemysłowy.

Z chwilą ukazania się na arenie światowej dużej grupy suwerennych państw socjalistycznych — mówił dalej N. S. Chruszczow — życie wysunęło problem zorganizowania między nimi wzajemnych stosunków i współpracy na całkowicie nowych zasadach.

Dzięki wspólnym wysiłkom bratnich partii, znalaziono i udoskonalano się nowe formy wzajemnych stosunków między państwami — stosunków współpracy gospodarczej, politycznej i kulturalnej na zasadach równouprawnienia, wzajemnych korzyści i wzajemnej koleżeńskiej pomocy. Proces niestannego braterskiego zbliżenia między krajami socjalistycznymi, proces ich politycznej i gospodarczej konsolidacji jest jednym z decydujących czynników trwałości i nienaruszalności całego światowego systemu socjalizmu.

W ostatnich latach w oparciu o doświadczenia bratnich partii powołało do życia nową formę — bezpośrednią współpracę produkcyjną. Od roku 1959 koordynuje się państwowe plany rozwoju gospodarki narodowej. Utworzyła się praktyka systematycznych konsultacji, wymiany poglądów między przywódcami partii i rządów na najważniejsze problemy gospodarcze i polityczne. Okrepiły zbiorowe instytucje państw socjalistycznych — organizacja Układu Warszawskiego i Rada Wzajemnej Pomocy Gospodarczej.

Można z całym uzasadnieniem mówić o istnieniu na arenie światowej trwałej, socjalistycznej wspólnoty wolnych narodów — oświadczył N. S. Chruszczow. Głębokie zmiany jakościowe, które zaszły w krajach socjalistycznych i w stosunkach między nimi, to dobitne świadectwo, iż światowy system socjalizmu osiągnął wyższy stopień dojrzałości. System ten wkroczył obecnie w nowy etap rozwoju. Główne zadanie polega obecnie na tym, aby rozwijając niestannie gospodarkę wszystkich krajów socjalistycznych i każdego z osobna osiągnąć przewagę światowego systemu socjalizmu nad systemem kapitalistycznym, jeśli chodzi o absolutny wolumen produkcji. Będzie to wielkie, historyczne zwycięstwo socjalizmu.

Połączenie wysiłków w dziedzinie rozwoju gospodarki narodowej każdego z krajów socjalistycznych z

imperialistów na przywrócenie porządków kapitalistycznych, na przestoczenie się krajów socjalistycznych. Toteż reakcja światowa dąży coraz bardziej do tego, aby państwu socjalistycznemu zadać cios z zewnątrz, aby w drodze wojny znów doprowadzić do panowania kapitalizmu na całym świecie albo co najmniej zahamować rozwój krajów socjalizmu.

Imperialiści mogą oczywiście pójść na niebezpieczne awantury, jednakże bez szans powodzenia. Gotowi są oni spróbować również innych dróg. Imperialiści, aby osłabić obóz socjalistyczny, próbują poróżnić narody bratnich krajów lub posiąć niezgodę w stosunkach między nimi, odgrzebywać resztki ważni narodowościowych i szturmem rozdmuchiwać nastroje nacjonalistyczne.

Na partie marksistowsko-leninowskie, na narody krajów socjalistycznych spada wielka historyczna odpowiedzialność — muszą one niestannie umacniać internacjonalistyczne braterstwo między krajami socjalistycznymi, przyjaźń między narodami.

Wierzmy, że we współzawodnictwie z kapitalizmem zwycięstwo przypadnie w udziale socjalizmowi. Wierzmy, iż zwycięstwo to odniesiemy w pokojowym współzawodnictwie, a nie w drodze rozpętania wojny. Opowiadaliśmy się, opowiadamy i będziemy się opowiadali za pokojowym współzawodnictwem państw o różnych ustrojach społecznych, będziemy czynili wszystko, aby umacniać pokój na całym świecie.

W dalszym ciągu sprawozdania N. S. Chruszczow stwierdził, że życie potwierdziło tezę XX Zjazdu partii, że kraje kapitalizmu zbliżają się nieuchronnie do nowych wstrząsów ekonomicznych i społecznych. W ciągu ubiegłych lat nastąpiło dalsze zaostrzenie sprzeczności zarówno wewnątrz krajów kapitalistycznych, jak i sprzeczności między nimi, dokonywał się rozpad imperiów kolonialnych, nabrali ogromnego rozmachu walka klas robotniczej i ruch narodowo-wyzwolenczy.

Ogólna tendencja postępującego rozkładu kapitalizmu w dalszym ciągu działała z nieubłagana siłą. Ekonomia krajów kapitalistycznych, jakkolwiek zaznacza się tam pewien przyrost produkcji, jest jeszcze bardziej niestabilizowana i przypomina chorego na febrę — tak często jej krótkotrwałe koniunktury ustępują miejsca recesjom i kryzysom. Główny kraj kapitalizmu — USA — w ciągu pięciu lat przeżył dwa kryzysowe spadki produkcji, a ogólnie w okresie powojennym zanotowano tam cztery recesje.

W ciągu ostatnich lat zachodzą poważne zmiany w układzie sił w łośnie świata kapitalistycznego. Po pierwsze Stany Zjednoczone utraci-

sojusz nienaturalny, podobnie jak małżeństwo z wyrachowania, coraz częściej obracający się przeciwko samej Francji. Poważne sprzeczności istnieją między Stanami Zjednoczonymi i Anglią oraz innymi państwami imperialistycznymi: ujawniają się one także w NATO i w innych blokach agresywnych.

Staje się coraz bardziej oczywiste, że mocarstwa imperialistyczne i ich przywódcy boją się złagodzenia napięcia międzynarodowego, gdyż właśnie w atmosferze napięcia łatwiej im montować bloki militarne i utrzymać narody w strachu przed rzekomą groźbą ze strony państw socjalistycznych. Imperialiści starają się wciągnąć wszystkie kraje do wyścigu zbrojeń, przykuć ekonomikę innych krajów do ekonomii własnej, skierować ją na tory militarystyki. Taki kurs znajduje szczególnie jaskrawy wyraz w polityce Stanów Zjednoczonych wobec Niemiec zachodnich i Japonii. Imperialiści USA świadomie popychają Niemcy zachodnie na drogę wyścigu zbrojeń. Byłoby dla nich dogodne, gdyby w wypadku rozpętania wojny płacili za nową awanturę przede wszystkim krwią narodu niemieckiego. Równocześnie liczą oni na to, że przy pomocy tej polityki wycieńczą ekonomikę Niemiec zachodnich i w ten sposób osłabią ich zdolność konkurencyjną na rynkach światowych. Taką samą mniej więcej politykę prowadzi się wobec Japonii.

Przywódcy mocarstw zachodnich nie ulegają w rozmowach, iż prowadzą politykę zmierzającą do uzbrojenia Niemiec zachodnich.

W obawie przed przyszłością imperialiści usiłują zjednoczyć swe siły, umocnić sojusze militarno-polityczne, handlowo-celne i inne. Reakcja szuka wyjścia na drodze agresji przeciwko krajom socjalistycznym. W okresie przedwojennym pokładała ona szczególnie nadzieje w Niemczech hitlerowskich. Dzisiaj w roli głównego ośrodka agresji występują Stany Zjednoczone, które stały się centrum reakcji światowej. Imperialiści USA występują w sojuszu z militarystami i odwetowcami zachodnio-niemieckimi, zagrożając pokojowi i bezpieczeństwu narodów. Lecz w naszych czasach dla imperializmu stało się już niebezpieczną sztuką wyjścia ze sprzeczności za pomocą wentyla wojny.

Coraz bardziej chwytliwe stają się pozycje imperializmu w Azji, Afryce i Ameryce Łacińskiej, gdzie jeszcze niedawno kolonizatorzy uściskali setki milionów ludzi. Walka rewolucyjna narodów tych kontynentów wzmacnia się żywiołowo. W ciągu ostatnich 6 lat 28 państw zdobyło niepodległość. Lata sześćdziesiąte naszego wieku przejdą do historii jako lata całkowitego rozpadu kolonialnego systemu imperializmu.

Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

stycznej rozwoju, jest szkodliwy i niebezpieczny. Kurs ten jest na rękę reakcji imperialistycznej; podlega ona tendencji nacjonalistycznej i w ostatecznym rozrachunku może doprowadzić do utracenia zdobyczy socjalistycznych przez kraj, który odłączył się od zaprzyjaźnionej, zjednoczonej rodziny budowniczych nowego świata.

Chruszczow podkreślił, że wielkie znaczenie dla umocnienia jedności partii klasy robotniczej miała historyczna narada w listopadzie 1960 roku. Ważne jej tezy o konieczności przestrzegania przez każdą partię podjętych kolektywnie wspólnych decyzji, jak również o niedopuszczalności jakichkolwiek akcji mogących podważyć jedność szeregowi komunistycznych mają odtąd ogromne znaczenie dla dalszego umocnienia i zwartości partii klasy robotniczej.

Socjalizm — mówił on dalej — to rezultat twórczej działalności najszerszych mas kroczących pod sztandarami marksizmu-leninizmu. Komuniści — to przeciwnicy przymusowego, sztucznego zaszczepiania w innych krajach takiego czy innego systemu społeczno-politycznego. Jesteśmy przekonani, że ustrój socjalistyczny ostatecznie zwycięży wszędzie, ale to wcale nie oznacza, że będziemy dążyć do tego zwycięstwa przez mieszanie się w wewnętrzne sprawy innych krajów.

Naród tego czy innego kraju, który wystąpił do walki, nie znajduje się sam na sam z imperializmem światowym. Po jego stronie staną potężne siły międzynarodowe dysponujące wszystkim, co potrzebne dla udzielenia skutecznego, moralnego i materialnego poparcia.

N. S. Chruszczow oświadczył: podejmowanie przez imperialistów prób ingerencji w sprawy narodów wzywających rewolucje nie oznaczałyby nic innego jak agresję — zagrożenie powszechnego pokoju. Powinniśmy wyraźnie oświadczyć, że w wypadku imperialistycznego eksportu kontrrewolucji komunistycznej narody wszystkich krajów, by się zespiliły, zmobilizowały swoje siły i w oparciu o potęgę światowego systemu socjalistycznego dały zdecydowaną odprawę wrogom wolności, wrogom pokoju. Słowo: jak ty komu, tak on tobie!

W okresie sprawozdawczym — mówił dalej N. S. Chruszczow — zaszły poważne zmiany w układzie sił na arenie międzynarodowej. Światowy system socjalistyczny stał się niezawodną tarczą chroniącą przed wojennymi awanturami imperializmu nie tylko narody zaprzyjaźnione z nami krajami, lecz także całą ludzkość. Również to, że siły socjalistycznej wspólnoty narodów mają przewagę, jest największym szczęściem dla całej ludzkości. Jednocześnie nastąpił dalszy rozwój sił pokoju na całym świecie.

Walka krajów socjalizmu i wszystkich sił miłujących pokój przeciwko przygotowaniu nowej agresji i wojny stanowi główną treść współczesnej polityki światowej.

Mówca podkreślił, że imperialiści nie zaprzestają prób jeszcze większego zaostrażania sytuacji międzynarodowej i spychania świata na krawędź wojny. W ostatnich miesiącach imperialiści świadomie zdecydowali się na wywołanie niebezpiecznej sytuacji w centrum Europy, groźną chwytnym za broń w odpowiedzi na naszą propozycję zlikwidowania pozostałości drugiej wojny światowej — zawarcia traktatu pokojowego z Niemcami i uformowania sytuacji w Berlinie zachodnim.

Wobec zaostrażenia się sytuacji międzynarodowej byliśmy zmuszeni podjąć niezbędne kroki, aby zabezpieczyć nasz kraj przed zakusami agresorów i uratować ludzkość od niebezpieczeństwa nowej wojny światowej. Te posunięcia, do których byliśmy zmuszeni, zostały jednakowoż poparte przez nasz naród i właściwie zrozumiane przez narody innych krajów, wiedzą one bowiem, że Związek Radziecki nigdy nie wejdzie pierwszy na drogę rozpętania wojny. Ludzie radzieccy dobrze znają obyczaje agresorów. Nie zapomnieliśmy lat Wielkiej Wojny Narodowej i zdradzieckiej nikczemnej napaści Niemiec hitlerowskich na Związek Radziecki. W obliczu groźby wojennej stworzonej przez imperialistów nie ma i nie może być miejsca na bezroście i niefrasobliwość.

Na Zachodzie niektórzy twierdzą obecnie, że kroki podjęte przez rząd radziecki w zakresie umoc-

nienia obrony naszej ojczyzny — to rzekomo wyrzeczenie się polityki pokojowego współistnienia. Jest to rzecz jasna, wyraźna bzdura. Polityka pokojowego współistnienia wynika z istoty naszego ustroju.

Zasady pokojowego współistnienia opracowane przez W. I. Lenina i rozwinięte w dokumentach naszej partii pozostają niezmiennie generalną linią radzieckiej polityki zagranicznej.

Trzeba zdać sobie sprawę — mówił Chruszczow — że przede wszystkim od samych narodów, od ich zdecydowania i aktywnej działalności zależy, czy będzie pokój na świecie, czy też ludzkość zostanie wtłoczona w otchłań nowej wojny światowej.

Niezwykle ważnym elementem działalności naszej partii w dziedzinie polityki zagranicznej jest walka o powszechnie i całkowicie rozbrojenie. Związek Radziecki prowadzi walkę już od wielu lat, prowadzi ją cierpliwie i wytrwale.

Niezmiernie doniosłe znaczenie dla utrzymania i utrwalenia pokoju — oświadczył N. S. Chruszczow — ma sprawa likwidacji pozostałości drugiej wojny światowej.

Brak traktatu pokojowego dopomógł już odwetowcom bońskim. Dzięki pomocy imperialistów amerykańskich odbudowali oni swą armię dla nowej agresji. Militaryści zachodni nie śpią i czekają tylko na okazję, by wykrzystać niestabilizowaną sytuację w Europie i wywołać konflikt między swymi byłymi nieprzyjaciółmi — mocarstwami koalicji antyhitlerowskiej. Marzą oni o tym, by wchłonąć Niemiecką Republikę Demokratyczną, ujarzmić inne kraje ościennie i wziąć odwet za klęskę poniesioną w drugiej wojnie światowej.

Uważaliśmy i uważamy, że traktat pokojowy, utrwalając granice Niemiec ustalone w Układzie Poczdamskim, zwiąże ręce odwetowcom i odbierze im ochotę do awantur. Kraje socjalistyczne długo czekały z podpiśnaniem traktatu w nadziei, że w Waszyngtonie, Londynie i Paryżu zwycięży zdrowy rozsądek. I dziś gotowi jesteśmy wraz z mocarstwami zachodnimi szukać możliwości do przyjęcia dla obu stron i uzgodnionego rozstrzygnięcia w drodze rokowań.

Wspominając o niedawnych rozmowach Gromyki z sekretarzem stanu i prezydentem USA oraz z ministrem spraw zagranicznych i premierem Anglii, Chruszczow powiedział: — po rozmowach tych odnieśliśmy wrażenie, że mocarstwa zachodnie wykazują pewne zrozumienie sytuacji i że skłonne są szukać rozwiązania problemu niemieckiego i kwestii Berlina zachodniego na płaszczyźnie możliwej do przyjęcia dla obu stron.

Traktat pokojowy z Niemcami powinien być i będzie podpisany wspólnie z zachodnimi mocarstwami albo też bez nich.

Na podstawie tego traktatu zostanie uformowana również sytuacja Berlina zachodniego jako wolnego, zdemilitaryzowanego miasta. Państwa zachodnie i wszystkie kraje świata powinny korzystać z prawa dostępu do Berlina zachodniego zgodnie z normami międzynarodowymi, tzn. powinny zawrzeć odpowiednie porozumienie z rządem Niemieckiej Republiki Demokratycznej, przez której terytorium biegą wszystkie linie komunikacyjne łączące Berlin zachodni ze światem zewnętrznym.

Niektórzy przedstawiciele mocarstw zachodnich powiadają, że nasze propozycje, by traktat pokojowy z Niemcami zawrzeć w roku bieżącym, stanowią ultimatum. Twierdzenie to jest jednak niesłuszne.

Rząd radziecki również obecnie nalega na jak najszybsze rozwiązanie kwestii niemieckiej, jest on przeciwny odkładaniu tego problemu w nieskończoność. Jeżeli mocarstwa zachodnie wykazą gotowość do uregulowania problemu niemieckiego, to sprawa terminu podpisania traktatu pokojowego z Niemcami nie będzie miała takiego znaczenia: nie będziemy wówczas nalegać aby traktat pokojowy został podpisany bezwarunkowo do dnia 31 grudnia 1961 roku. Najważniejsze jest, aby rozwiązać problem, zlikwidować pozostałości drugiej wojny światowej, podpisać traktat pokojowy z Niemcami. W tym tkwi istota, w tym tkwi sedno sprawy. Chruszczow podkreślił, że dla utrwalenia pokoju poza zawarciem niemieckiego traktatu poko-

jowego należy także rozwiązać niektóre inne problemy.

Dawno już dojrzała — powiedział on — sprawa istotnego udoskonalenia mechanizmu Organizacji Narodów Zjednoczonych, przywrócenia ChRL należnego jej miejsca w ONZ. Nadszedł czas, by wprowadzić we wszystkich organach ONZ prawdziwe równouprawnienie dla trzech grup państw, jakie ukształtowały się na świecie — socjalistycznych, neutralistycznych i imperialistycznych. Należy zgodnie z żywotnymi interesami narodów rozwiązać problem ostatecznej likwidacji ucisku kolonialnego we wszystkich jego formach i przejawach.

Wcale ważną rolę w uzdrowieniu całej sytuacji międzynarodowej może odegrać uregulowanie pałaców regionalnych problemów politycznych. Przywiązujemy wielkie znaczenie do sprawy utworzenia stref bez broni atomowej, przede wszystkim w Europie i na Dalekim Wschodzie. Można byłoby porozumieć się także w sprawie utworzenia strefy rozdzielania sił zbrojnych ugrupowań militarnych i przystąpić do zredukowania sił zbrojnych znajdujących się na obcych terytoriach.

Drogą do poprawy sytuacji międzynarodowej — mówił N. S. Chruszczow — widzimy w dalszym rozwijaniu rzeczowych stosunków ze wszystkimi krajami.

Przywiązujemy doniosłe znaczenie — mówił dalej N. S. Chruszczow — do stosunków z głównymi krajami świata kapitalistycznego, a przede wszystkim ze Stanami Zjednoczonymi. Polityka zagraniczna Stanów Zjednoczonych w ostatnich latach niezmiernie zmierza do zaostrażenia napięcia w sytuacji międzynarodowej. Wywołuje to ubolewanie wśród wszystkich narodów miłujących pokój. Co się tyczy Związku Radzieckiego to uważał on i uważa, że nie ma innego sposobu zapobieżenia powszechnej niszczycielskiej wojnie niż unormowanie stosunków między państwami, bez względu na ich ustrój społeczny. A skoro tak jest, to trzeba wzajemnie szukać drogi do tego. Nikt nie żąda od kół rządzących USA, żeby pokochały socjalizm, podobnie jak nie mogą one żądać od nas, żebyśmy pokochali kapitalizm. Najważniejsza rzecz polega na tym, żeby zrezygnowały one z rozstrzygnięcia spornych zagadnień środkami wojennymi i opierały stosunki międzynarodowe na zasadach pokojowego współzawodnictwa ekonomicznego. Jeżeli w polityce USA weźmie górę realizm, to usunięta zostanie jedna z poważnych przeszkód na drodze prowadzącej do uzdrowienia całej sytuacji międzynarodowej.

W dalszej części sprawozdania N. S. Chruszczow oświadczył — bieg wydarzeń świadczy, iż kierunek polityki zagranicznej naszej partii ustalony na XX Zjeździe był słuszny.

Jakie zadania stawia obecna sytuacja międzynarodowa przed polityką zagraniczną Związku Radzieckiego? Powinniśmy nadal:

- nieugięcie i konsekwentnie realizować zasadę pokojowego współistnienia państw o różnych ustrojach społecznych jako główny kierunek polityki zagranicznej Związku Radzieckiego;

- umacniać jedność krajów socjalizmu na podstawie bratniej współpracy i pomocy wzajemnej, wnosząc swój wkład do dzieła umacniania potęgi światowego systemu socjalistycznego;

- rozwijać kontakty i współpracować ze wszystkimi bojownikami o pokój na całym świecie; wraz z tymi wszystkimi, którzy pragną pokój występować przeciwko tym wszystkim, którzy chcą wojny;

- umacniać solidarność proletariacką z klasą robotniczą i masami pracującymi całego świata, udzielać wszechstronnego poparcia moralnego i materialnego narodom walczącym o swe wyzwolenie z imperialistycznego i kolonialnego jarzma — o utrwalenie swej niezawisłości;

- rozwijać w jak najszerszym zakresie międzynarodowe stosunki gospodarcze, współpracę ekonomiczną i handel ze wszystkimi krajami pragnącymi utrzymać takie stosunki ze Związkiem Radzieckim;
- prowadzić aktywną i elastyczną politykę zagraniczną, starając się o uregulowanie pałaców problemów światowych w drodze rokowań, demaskować knowania i manewry podlegających wojennym, nawijając na zasadach wzajemności rzeczową współpracę ze wszystkimi państwami,

W części sprawozdania dotyczącej rozwoju ZSRR N. S. Chruszczow oświadczył m. in.: głównym i decydującym elementem działalności partii po XX Zjeździe była walka o wykonanie podstawowych zadań okresu rozwiniętego budownictwa komunistycznego: stworzenie materialno-technicznej bazy komunizmu; dalsze umocnienie potęgi ekonomicznej ZSRR: komunistyczne wychowanie mas pracujących; coraz pełniejsze zaspokajanie rosnących materialnych i duchowych potrzeb narodu. Komitet Centralny z zadowoleniem melduje Zjazdowi, że wszystkie gałęzie gospodarki narodowej rozwijają się w przyspieszonym tempie.

N. S. Chruszczow podał, że od 1953 r. ludność ZSRR wzrosła o 20 milionów i liczy obecnie 220 milionów.

Charakteryzując wzrost produkcji przemysłowej osiągnięty od czasu XX Zjazdu, Chruszczow przytoczył szereg danych, włączając w to wstępne dane o wynikach 1961 r. Dane te dowodzą, że ZSRR poszedł już daleko naprzód w rozwiązywaniu głównego zadania ekonomicznego — dogonienia i prześcignięcia najbardziej rozwiniętych krajów kapitalistycznych w poziomie produkcji w przeliczeniu na jednego mieszkańca.

Nasze plany są planami budownictwa pokojowego — oświadczył N. S. Chruszczow — Partia troszczy się o rozwój potęgi ekonomicznej kraju, stale pamięta o konieczności umacniania jego potencjału obronnego.

Dysponujemy obecnie między innymi wyjątkowymi rakietami balistycznymi, przeciwlotniczą bronią rakietową, raketami dla wojsk lądowych, lotnictwa i sił morskich.

W prasie opublikowano doniesienie o próbach z naszymi nowymi raketami, które mają zasięg ponad 12 tys. kilometrów. W rejonie upadku rakiet stoją nasze okręty i notują, kiedy i z jaką dokładnością rakietą dociera do przewidzianego rejonu. Otrzymujemy informacje, że nasze rakiety działają z wyjątkową dokładnością.

Ponieważ już się oderwałem od tekstu, pragnę powiedzieć, że bardzo pomyślnie przebiegają u nas także doświadczenia z nową bronią jądrową. Wkrótce zakończymy te doświadczenia — zapewne w końcu października.

Na zakończenie prawdopodobnie dokonamy eksplozji bomby wodorowej o mocy 50 milionów ton trotylu. Mówiliśmy, że mamy bombę o mocy 100 milionów ton trotylu. To prawda. Ale dokonywać eksplozji takiej bomby nie będziemy, ponieważ w wypadku gdybyśmy spowodowali jej eksplozję nawet w najbardziej niebezpiecznych okolicach, to wówczas moglibyśmy powybić u siebie szyby. Na razie wstrzymamy się i nie będziemy dokonywać eksplozji tej bomby. Ale przeprowadzając eksplozję bomby o mocy 50-milionów ton, wypróbujemy tym samym mechanizm dla eksplozji bomby o mocy 100-milionów ton TNT.

Jednakże, jak już dawniej mówiliśmy, daj Boże, żebyśmy nigdy nie musieli użyć ich nad żadnym terytorium. To największe marzenie naszego życia.

Niech mi wolno będzie zakomunikować Zjazdowi, że przedstawienie Armii Radzieckiej na technikę raketową - nuklearną zostało całkowicie zakończone.

N. S. Chruszczow podkreślił, że po XX Zjeździe w przemyśle, budownictwie, transporcie zaszły poważne zmiany jakościowe, dokonano ogromnej pracy nad modernizacją techniczną wszystkich dziedzin produkcji dóbr materialnych. Stworzono tysiące najnowszych typów maszyn, obrabiarek, aparatów, przyrządów i środków automatyzacji.

Ważnym etapem w stworzeniu materialno-technicznej bazy komunizmu jest uchwalony przez XXI Zjazd 7-letni plan rozwoju gospodarki narodowej ZSRR — oświadczył m. in. Podkreślił on, że niektóre zadania planu zostały skorygowane w kierunku ich zwiększenia.

Pragnę przypomnieć — powiedział Chruszczow — że przed dziesięcią — jedenastu zaledwie laty produkcja przemysłowa Związku Radzieckiego wynosiła niespełna 30 proc. produkcji przemysłowej USA, a dziś stanowi ponad 60 procent.

Wykonanie planu siedmioletniego pozwoli naszej ojczyźnie osiągnąć taki poziom, że potrzeba będzie już niewiele czasu, aby prześcignąć Stany Zjednoczone pod względem gospodarczym.

Rozwiązując podstawowe zadania ekonomiczne Związek Radziecki odnieśli w pokojowym współzawodnictwie ze Stanami Zjednoczonymi zwycięstwo o epokowym znaczeniu.

W dalszym ciągu sprawozdania N. S. Chruszczow omówił bardzo obszernie różne zadania w dziedzinie gospodarki, jak pełne wykorzystanie rezerw, likwidacja marnotrawstwa oraz postęp techniczny. Podkreślił on doniosłe znaczenie dalszego wzrostu wydajności pracy oraz szybkiego postępu w automatyzacji produkcji. Mówił także o potrzebie poprawy polityki kadrowej, dalszego usprawnienia planowania itp.

Osobny rozdział sprawozdania poświęcony jest rozwojowi rolnictwa radzieckiego, podkreślając, że w okresie sprawozdawczym partia udzielała rolnictwu szczególnej uwagi. Wiele miejsca zajmuje omówienie zadań partii w dziedzinie dalszego umocnienia bazy materialno-technicznej rolnictwa i zagospodarowania ziem nowych. Wysoko rozwinięte rolnictwo to niezbędny warunek budowania komunizmu — oświadczył Chruszczow.

Partia nakreśla perspektywy rozwoju rolnictwa na 20 lat — mówił N. S. Chruszczow. Stawia ona zadanie znacznego zwiększenia produkcji zboża, mięsa, mleka i innych artykułów rolnych. Osiągnięcie tego celu wymagać będzie zwiększenia wydajności pracy we wszystkich gałęziach gospodarki rolnej, bohaterstwa pracy, wysokiego poziomu organizacji produkcji, zaopatrzenia kolchozów i sowchozów w nowocześnie sprzęt techniczny i jego lepszego wykorzystania. Dalszy rozwój produkcji rolnej jest sprawą całej partii i całego narodu, jest to ten cel komunizmu, do którego powinniśmy dążyć całą mocą ustroju radzieckiego.

Cały sens swojej działalności partia nasza widzi w tym, aby podnieść dobrobyt narodu, rozwijać i coraz pełniej zaspokajać materialnie i duchowo potrzeby ludzi radzieckich — mówił N. S. Chruszczow przedstawiając szeroko sytuację i dalsze zadania w dziedzinie podniesienia stopy życiowej ludności, rozwoju nauki, oświaty, literatury i sztuki.

W roku 1960 dochód narodowy w ZSRR wzrósł w porównaniu z rokiem 1955 przeszło półtora raza, a w ciągu ostatnich 10 lat dochód narodowy w przeliczeniu na jednego mieszkańca zwiększył się 2,2 raza. W Związku Radzieckim dochód narodowy na jednego mieszkańca zwiększył się o wiele szybciej niż w najbardziej rozwiniętych krajach kapitalistycznych.

Na podstawie wzrostu dochodu narodowego realne zarobki robotników i urzędników w przeliczeniu na jednego pracującego wzrosły w ciągu ostatniej pięcioletki o 27 proc., a dochody kolchoźników — o 33 proc. W ciągu 7-letniej realne dochody robotników, urzędników i kolchoźników wzrosną o około 40 procent.

Po omówieniu sprawy wzrostu produkcji i poprawy jakości artykułów powszechnego użytku N. S. Chruszczow podkreślił, że w ZSRR wprowadzane są ważne zmiany w systemie płac. W obecnej chwili — mówił on m. in. — nową siatką płac objęto około 40 milionów robotników i urzędników. W najbliższych latach nowe normy wynagrodzenia za pracę zostaną wprowadzone w całej gospodarce narodowej. Przewiduje się podwyżkę płac takich licznych rzesz inteligencji, jak nauczyciele i lekarze. W ciągu pozostałych lat planu 7-letniego minimalne płace zostaną podniesione do 50-60 rubli. Zwiększą się również stawki i pensje średnio opłacanych robotników i urzędników.

W 1960 roku wszyscy robotnicy i urzędnicy przeszli na 7- i 6-godzinny dzień pracy. W najbliższych latach przewiduje się wprowadzenie 40-godzinnego tygodnia pracy dla robotników i urzędników, którzy pracują 7 godzin dziennie. Podwyżka płac, skrócenie dnia i tygodnia pracy powinny iść krok w krok ze wzrostem wydajności pracy. Im wyższa jest wydajność pracy, tym większa są możliwości podniesienia dobrobytu narodu. Każdy — społeczeństwo, społeczeństwo — każdemu! Taka jest nasza niewzruszona zasada.

Niesłuchanego zaiste rozmachu nabrało w Związku Radzieckim budownictwo mieszkaniowe. W ciągu

(Dokończenie na str. 4)

5000 łącznościowców Rzeszowszczyzny wita swoje święto

Listy do redakcji

Dziś pracownicy Poczty i Telekomunikacji obchodzą Święto Łącznościowców. W związku z tym przeprowadziliśmy z inż. Władysławem Luteckim, dyrektorem Rejonowego Urzędu Telekomunikacyjnego w Rzeszowie okolicznościowy wywiad na temat pracy licznej rzeszy łącznościowców.

Codziennie pracownicy Poczty przyjmują, przewożą i doręczają wiele tysięcy różnorodnych przesyłek pocztowych. O listach informowaliśmy z okazji Międzynarodowego Tygodnia Pisania Listów. Obecnie pragniemy poświęcić nieco uwagi rzeszy łącznościowców i jak oni pracują?

W województwie rzeszowskim mamy ponad 5.000 łącznościowców, z tego w samym Rzeszowie 1.500. Ze swojej pracy możemy być dumni. Najlepiej świadczą o tym wyniki współzawodnictwa za I półrocze. Otóż w naszym okręgu, obejmującym województwa krakowskie i rzeszowskie najlepszym wśród rejonowych urzędów telekomunikacyjnych okazał się RUT w Mielcu, a wśród OUPU urzędów w Krośnie. Warto zaznaczyć, że zdobywanie proporców przez urzędy naszego województwa należy już do tradycji, gdyż od szeregu lat sięgają one po palme pierwszeństwa. Szeroko również mamy rozwinięte współzawodnictwo indywidualne. Przechodząc telegrafistką w województwie jest Anna Gołasz, która wykonała 370 udzeń na minucie. Obecnie bierze ona udział w konkursie w Warszawie, na najlepszą telegrafistkę w kraju. Natomiast z telefonistek wymienić należy: Władysławę Długosz, Romualdę Lisowską i Marię Zolę.

Skoro mowa o telegrafistkach i telefonistkach to proszę zdradzić tajemnicę ile dziennie łączą one rozmowy?

Bardzo dużo. Rozmowy

„wychodzących“ z Rzeszowa notujemy około 2.200 dziennie, co w roku daje przeszło 600.000. Mniej więcej tyle rozmów telefonicznych przyjmują z innych miejscowości. Rozmów tranzytowych jest dziennie około 1.500, a zagranicznych od 5-10, z tego najwięcej do Związku Radzieckiego i USA. Natomiast telegramów wysyłamy rocznie ponad 42 tysiące.

A ile kosztuje taka oceaniczna rozmówka?

3-minutowa rozmowa kosztuje około 300 zł. Za każdą jednak następną minutę płaci się 96 zł. Ostatnio jeden z rozmówców zapłacił nawet za dłuższe połączenie z USA aż 1.700 zł.

Od połączeń przejrzmy do spraw naszych abonentów. W jakim stopniu została rozbudowana w tym roku sieć telefoniczna?

Wprawdzie Rzeszów pod względem gęstości telefonów zajmuje wśród miast wojewódzkich zaszczytne II miejsce w kraju, to jednak potrzeby w tym względzie ma olbrzymie. Założona w 1958 r. centrala automatyczna na 3.200 numerów jest już całkowicie wykorzystana, a na telefony czeka ponad 1.000 mieszkańców. Sytuacja jest bardzo ciężka. Niemniej poważnie myślimy o złagodzeniu tej dysproporcji. Przede wszystkim czynimy starania, żeby budowę zaplanowanej centrali automatycznej na 1.800 numerów przesunąć z roku 1965 na 1963. Ponadto jeszcze w I kwartale 1962 r. zainstalujemy tzw. cząstkową centralę automatyczną na 200 numerów. Będzie to eksperyment, gdyż wspomniana centrala jest prototypem wypro-

dukowanym po raz pierwszy w Polsce. Otrzyma ją również i Przemyśl. Jeśli więc centrale te zdadzą egzamin, wówczas Rzeszów otrzyma drugą. Pierwsza zainstalowana będzie przy ul. Dąbrowskiego, a druga przy Obrońców Stalingradu. Do końca 1970 r. liczba abonentów w Rzeszowie wzrośnie do 19.000.

A jak przedstawia się sytuacja w terenie?

Jeśli chodzi o telefonizację wsi, to zajmujemy IV miejsce w kraju za województwami: wrocławskim, szczecińskim i opolskim. Natomiast w powiatowych i wydzielonych miastach oraz miasteczkach notuje się ciągle rozwój sieci telefonicznej. M. in. w Łańcucie jeszcze w tym roku uruchomiona będzie centrala automatyczna na 800 numerów. Instaluje się centrale na 50 numerów każda w Boguchwałce i Głogowie. W najbliższych zaś latach wybuduje się centrale: w Stalowej Woli na 1.000 numerów, Tarnobrzegu na 800, Mielcu na 1.200, a w Jarosławiu powiększy się centrale o 400, zaś w Przemyślu o 1.000 numerów.

I na zakończenie proszę powiedzieć, jakie uroczystości przewidziane są na Dzień Łącznościowców?

Przed wszystkim wspomnę o uroczystej akademii, w której wezmą udział przedstawiciele naszych placówek z całego województwa. Na jej program złożą się: wręczenie odznaczonych państwowych proporców, dyplomów i nagród pieniężnych. Poza tym wielu pracowników wyróżnionych zostanie dodatkową nieprzerwaną czas pracy. Z tego tytułu łącznościowcy otrzymają około 700 tys. złotych. Następnie odbędą się części artystyczne i zabawa taneczna.

A więc wesołej zabawy, „Sto lat“ dla wszystkich łącznościowców i nowych sukcesów w pracy.

Rozmawiał: A. Potasz

CENY POWINNY BYĆ UWIDOCZNIONE

Wracając z pracy wstąpiłem do sklepu w Jażwinach (pow. Dębica) i poprosiłem o 10 dkg cukierków miękkich i 10 dkg landrynek. Sklepowy za landrynki policzył 2,25 zł a za inne cukierki 2,50. Pieniądze zapłaciłem i poprosiłem o podanie mi cennika. Sprzedawca wówczas odpowiedział, ażeby okazał legitymację czy mam prawo kontrolowania cen.

Chodzi mi przede wszystkim o to, że w wielu sklepach GS brak na towarach uwidocznionej ceny, co niesumienne sklepów często skłania do pobierania wyższych cen jak należy.

J. K.

TAK POSTĘPOWAĆ NIE MOŻNA

W 1945 r. z racji zatrudnienia w Hucie „Stalowa Wola“ dostałem mieszkanie rodzinne przy ul. Niezlomnych 10/2. Mieszkanie to znajduje się w domu dwurodzinnym i składa się z jednego pokoju (w którym jest piec kuchenny) na poddaszu, oraz drugiego pokoju z kuchnią na parterze. Obecnie lokal ten zamieszkuje w następującym porządku i składzie: ja z żoną i synem zajmując pokój na poddaszu, prowadząc osobne gospodarstwo domowe, pokój z kuchnią na parterze

zajmuje córka wraz z zięciem i dwojgiem małych dzieci w wieku 2,5 lat i 1,5 roku.

W roku 1960 domek ten, w którym obecnie mieszkam, został sprzedany przez Prez. MRN prywatnemu nabywcy. Ze zrozumiałych względów i zobowiązań wobec nabywcy domku Prez. MRN chce mnie przekwaterować wraz z córką do wspólnego mieszkania.

Ja na nowe proponowane mieszkanie nie mogę się zgodzić ze względu na zdrowie, jak też dlatego, że proponowane mieszkanie jest gorsze — pod tym względem, że nie mógłbym zamieszkać osobno jak dotychczas.

Obecnie mam 64 lata, a po dwóch ciężkich operacjach i zachorowaniu na gruźlicę płuc, od 3 lat jestem na rencie inwalidzkiej, z którą, utrzymuję się wraz z żoną i synem.

Uważam, że jako były długoletni pracownik Huty „Stalowa Wola“ i ze względu na niebezpieczeństwo zarażenia gruźlicą innych osób zamieszkałych razem ze mną, czego bolesnym dowodem było dla mnie zachorowanie mojego 18-letniego syna na gruźlicę, który był leczony w Miejskim Szpitalu w Stalowej Woli, mam prawo dostać osobne mieszkanie — a osobne córka.

Nakazy opuszczenia mieszkania, groźba eksmisji, wezwania osobiste do Prez. MRN wyczerpały mnie całkowicie i pogorszyły stan mojego zdrowia, zakłóciły mi tak bardzo potrzebny spokój.

Józef Zagula

Po letnich wycieczkach i polowaniach Bieszczadów, ruszyły w powrotną drogę na Podhale kierdyle owiec. W Bieszczadach pasto się w bieżącym roku około 35 tys. owiec.

Hokus - pokus

Proszę sobie pomyśleć pewną sumę złotych. Np. 850 złotych. Od przyjaciela pożyczmy drugie tyle. Zadający zagadkę od siebie dodaje dowolną kwotę np. 950 zł. Razem posiadamy więc 2.650 zł. Z tej sumy połowę przekazujemy na odbudowę stolicy, tj. 1.325 złotych. Następnie od-

wiązanie zawsze jest nam wiadome. Mianowicie zawsze zostaje połowa kwoty dawanej przez zadającego zagadkę.

Za nadesłany hokus — pokus ob. Franciszek Świder z Rzeszowa, ul. Wróblewskiego nr 9 I p. otrzymuje książkę Barbary Nawrockiej pt. „Powszedni dzień dramatu“.

dajemy przyjacielowi dług. Pozostało nam więc 475 złotych. Otrzymujemy zagadkę dokonuje obliczeń w myśli, wymieniamy tylko od siebie dodawaną kwotę. Jednak roz-

(Dokończenie ze str. 3)

ubiegłych 5 lat wybudowano więcej domów niż w ciągu poprzednich 15. Pomyślcie towarzysze, nowe mieszkania otrzymało około 50 milionów ludzi, tj. blisko jedna czwarta całej ludności! Jeśli chodzi o zasięg i tempo budownictwa mieszkaniowego Związek Radziecki zajmuje pierwsze miejsce na świecie. W ostatnich latach w kraju naszym buduje się w przeliczeniu na 1000 mieszkańców dwukrotnie więcej mieszkań niż w USA i Francji i przeszło dwa razy więcej niż w Anglii i we Włoszech.

N. S. Chruszczow omówił także sytuację i zadania w dziedzinie ochrony zdrowia, oświaty i nauki. Podkreślił on m. in., że w ZSRR szkoli się 3 razy więcej inżynierów niż w Stanach Zjednoczonych.

Mówiąc o sukcesach nauki Chruszczow oświadczył m. in.: Uczeń radziecki z rozmachem prowadzi badania w zakresie jednego z najważniejszych problemów naszych czasów — osiągnięcia kontrolowanej reakcji termojądrowej. Nową wspaniałą epokę rozwoju wiedzy naukowej ludzkości zapoczątkowały sukcesy naszej nauki w opanowywaniu kosmosu.

W osobnym obszernym rozdziale sprawozdanie omawia zmiany, jakie zachodzą w stosunkach społecznych w ZSRR, przerastanie stosunków socjalistycznych w komunistyczne oraz rozwój demokracji radzieckiej.

W rozdziale zatytułowanym „Partia leninowska organizatorem walki o zwycięstwo komunizmu“ sprawozdanie KC stwierdza m. in.: Nasze wielkie sukcesy w dziedzinie polityki zagranicznej i wewnętrznej osiągnęliśmy dzięki zdecydowanemu i konsekwentnemu wprowadzeniu w życie leninowskiej generalnej linii partii. Linia ta znalazła głębokie odbicie w historycznych uchwałach XX Zjazdu. Komitet Centralny uważa za konieczne zakomunikować, że kurs polityczny XX Zjazdu zatriumfował w całej pełni.

Ważnym etapem na naszej drodze był nadzwyczajny XXI Zjazd. Jego historyczne znaczenie polega na tym, że uchwalił 7-letni plan rozwoju gospodarki narodowej i obwieścił wkroczenie Związku Ra-

dzieckiego w okres rozwiniętego budownictwa komunizmu. XXII Zjazdowi KPZR przypada epokowa rola: rozważy on i zatwierdzi nowy Program Partii — program budowy społeczeństwa komunistycznego, który stanie się zwycięskim sztandarem i ideowym orężem partii i narodu w walce o triumf komunizmu.

N. S. Chruszczow stwierdził, że przywrócenie i dalszy rozwój leninowskich norm życia partyjnego oraz zasad kierownictwa jest jednym z najważniejszych aspektów działalności naszej partii w okresie sprawozdawczym. XX Zjazd, potępiając obcy duchowy marksizm-leninizm kult jednostki, otworzył szerokie pole działania przed twórczymi siłami partii i narodu, przyczynił się do rozszerzenia i umocnienia więzi partii z masami oraz do zwiększenia jej bojowości. Mówca podkreślił, że otwarte potępienie błędów i wypaczeń popełnionych w okresie kultu osoby Stalina było konieczne. Miało to ogromne znaczenie dla losów partii, dla budowy komunizmu.

Leninowski kurs, nakreślony na XX Zjeździe — mówił dalej N. S. Chruszczow — trzeba było w pierwszym okresie realizować w warunkach zaciekłego oporu ze strony elementów antypartyjnych, ze strony gorliwych zwolenników metod i stosunków, które panowały w okresie kultu jednostki, ze strony rewizjonistów i dogmatyków. Przeciwno leninowskiej linii partii występowała antypartyjna grupa frakcyjna, w skład której wchodził Molotow, Kaganowicz, Malenkow, Woroszyłow, Bułganin, Pierwuchin, Saburow i Szepiłow, który się do nich przyłączył.

Kierunek wskazany przez XX Zjazd — oświadczył dalej N. S. Chruszczow został gorąco zaaprobowany przez międzynarodowy ruch komunistyczny, przez bratnie partie marksistowsko-leninowskie. Znalazło to odzwierciedlenie w uchwałach zjazdów i w innych materiałach bratnich partii, w dokumentach narad przedstawicieli partii komunistycznych i robotniczych w 1957 r. i w 1960 r.

Równocześnie należy zaznaczyć, że obrona przez naszą partię, droga zwycięstwa — szkodliwych skut-

ków kultu jednostki, nie spotkała się — jak się potem okazało — z należytym zrozumieniem ze strony przywódców Albańskiej Partii Pracy. Więcej nawet, podjęli oni walkę przeciwko tej drodze.

W ciągu wielu lat przywódcy albańscy stwierdzali całkowitą zgodność poglądów z Komitetem Centralnym naszej partii i rządem radzieckim we wszystkich sprawach międzynarodowego ruchu komunistycznego. Niejednokrotnie deklarowali oni poparcie dla linii XX Zjazdu.

Fakty świadczą jednak, że ostatnio przywódcy albańscy, wbrew swoim poprzednim zapewnieniom i wbrew uchwałom zjazdu swej partii, radykalnie, bez jakiegokolwiek powodu, zmienili kurs polityczny, wkroczyli na drogę gwałtownego pogarszania stosunków z naszą partią, ze Związkiem Radzieckim. Zaczęli oni oddalać się od wspólnej, uzgodnionej linii całego światowego ruchu komunistycznego w najważniejszych zagadnieniach współczesności, co zaczęło się zarysowywać szczególnie wyraźnie od połowy ubiegłego roku.

Widoczną przywódcy albańscy w głębi ducha nie zgadzali się z wnioskami narad bratnich partii w 1957 r. i 1960 r., które, jak wiadomo, zaaprobowwały uchwały XX Zjazdu oraz politykę naszej partii, zmierzającą do przewyciężenia szkodliwych następstw kultu jednostki. Takie stanowisko przywódców albańskich tłumaczy się tym, że sami oni — ku naszemu żalowi i smutkowi — powtarzają metody, jakie stosowano w naszym kraju w okresie kultu jednostki.

Z uczuciem niepokoju o los bohaterów narodu albańskiego śledzimy wydarzenia w Albanii. Widzimy z bólem, że za błędna linię przywódców albańskich muszą płacić szeregowi komuniści albańscy i cały naród albański, żywotnie zainteresowany w przyjaźni i współpracy ze wszystkimi krajami socjalistycznymi. Jesteśmy głęboko zaniepokojeni taką sytuacją. Wytrwale szukaliśmy i szukamy dróg do przewyciężenia powstałych rozbieżności.

Jeżeli przywódcą albańskim będzie: ... i interesy ich narodu ...

sprawa budownictwa socjalizmu w Albanii, jeżeli chcą oni rzeczywiście przyjaźni z KPZR, ze wszystkimi bratnimi partiami, powinni wyrzec się swych błędnych poglądów, wrócić na drogę jednoci i ścisłej współpracy w braterskiej rodzinie wspólnoty socjalistycznej, na drogę jednoci z całym międzynarodowym ruchem komunistycznym.

N. S. Chruszczow omówił następnie realizację leninowskich zasad demokracji wewnętrznej, podkreślając, że jest ona nieustannie rozwijana.

Rozwój demokracji wewnętrznej, rozszerzenie praw i zwiększenie roli terenowych organów partyjnych, przestrzeganie zasady kolegialności kierownictwa jeszcze bardziej zwiększyły bojowość partii, umocniły jej więź z masami. Nierozważalna więź partii z narodem przejawia się wyraźnie we wzroście szeregow partyjnych, w stałym przypiływie świeżych sił do partii — powiedział N. S. Chruszczow.

W okresie sprawozdawczym liczba członków partii wzrosła prawie o 2 i pół miliona.

W dalszym ciągu sprawozdania N. S. Chruszczow omówił organizacyjną pracę partii i zagadnienia wychowania kadr. Podkreślił on przy tym m. in. podstawowe znaczenie ścisłej więzi z masami oraz rolę podstawowych organizacji partyjnych.

W dalszej części sprawozdania N. S. Chruszczow mówił o konieczności wzmocnienia kontroli partyjnej, państwowej i społecznej, o zadaniach masowych organizacji, terenowych organów władzy, związków zawodowych, Leninowskiego Komunistycznego Związku Młodzieży, jak również o ideologicznej działalności partii.

W końcowej części sprawozdania N. S. Chruszczow oświadczył: Na zjeździe naszym rozpatrywane są i omawiane wspaniałe plany zbudowania społeczeństwa komunistycznego. Są to plany pokojowej pracy twórczej, bujnego wzrostu gospodarki i kultury, podniesienia dobrobytu ludności. Wszystkie kraje potężnej wspólnoty socjalistycznej znajdują się w okresie wielkiego wzrostu. Otwarte są przed nami wielkie i jasne perspektywy.

W imieniu partii komunistycznej i narodu radzieckiego oświadczamy uroczysto z trybuny XXII Zjazdu: Związek Radziecki będzie nadal niezachwianie realizować pokojową leninowską politykę zagraniczną, dążąc do ustanowienia wzajemnego zaufania i współpracy ze wszystkimi państwami, niezależnie od ich ustroju społecznego. Związek Radziecki będzie nadal walczył o rozładowanie napięcia międzynarodowego, o powszechnie i całkowite rozbrojenie pod ścisłą kontrolą międzynarodową.

W obecnych warunkach, gdy w rękach wielkich mocarstw skoncentrowana jest broń o straszliwej niszczycielskiej mocy, igranie z ogniem wojny jest szczególnie zbrodnicze. Wzywamy rządy wszystkich krajów do wykazania wzajemnego zrozumienia i do współpracy, do rozwiązywania palących problemów międzynarodowych na drodze pokojowej. Świętym obowiązkiem narodów jest prowadzić wszelkimi dostępnymi środkami wytrwałą i aktywną walkę o zachowanie i utrzymanie pokoju na ziemi. XXII Zjazd partii odbywa się w przededniu rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej. Fakt, że nasza partia uchwała na swym zjeździe nowy program, jest dowodem epokowych zwycięstw socjalizmu i komunizmu, triumfem Wielkiego Października, nowym tryumfem marksizmu-leninizmu.

Witając bohaterów czyn komunistyczny Karol Marks przed 90 laty nazwał ich bohaterami, szturmującymi niebo. Była to wysoka ocena czynu wojowników Komuny Paryskiej, namiętnej apel do walki rewolucyjnej. Dziś możemy z dumą powiedzieć, że narody Związku Radzieckiego, zbudowany socjalizm i wznosząc teraz pomysłnie gmach społeczeństwa komunistycznego — rzeczywiście szturmują niebo w przenośnym i w dosłownym znaczeniu tego wyrazu.

Wielka armia komunistów, marksistów-leninowców, stanowi awangardę narodów w walce o pokój i postępowość społeczny, o świetlaną przyszłość — komunizm. Pod wzniosłym sztandarem komunizmu będą się gromadzić i zespalały coraz nowe miliony ludzi. Sprawa postępu, sprawa komunizmu triumfuje!

„Kombajn” dentystyczny beboleśnie leczy zęby

Przekraczając próg gabinetu dentystycznego, przeważnie nie mamy najlepszego samopoczucia. Ogarń nas lek przed... bormaszyną, która służy do oczyszczania ubytków w zębie, popularnie zwanych „dziurami”.

Dotychczas używane bormaszyny mają małą ilość obrotów — około 6.000 na minutę. Ostatnio została zainstalowana w gabinecie dentystycznym jednego z warszawskich ośrodków zdrowia sprządzona z ograniczonymi obrotami wiertarka dentystyczna, która działa na zasadzie ultradźwięków. Wiertarka ta dokonuje 350 tysięcy obrotów na minutę i boruje otwór w zębie całkowicie bezboleśnie.

Urządzenie to, nazwane przez lekarzy „kombajnem”, ma cały zestaw rozmaitych przyrządów dentystycznych działających automatycznie. Np. wystarczą dentyście wyciągnąć rękę i wysunąć lusterko ze specjalnym oświetleniem, a natychmiast znajdzie się ono obok jamy ustnej. Tak samo działa wmontowane w kombajn urządzenie do badania żywności zębów, dmuchawka do osuszania ubytków oraz specjalny odświeżacz. Poza tym kombajn posiada okienko, przy pomocy którego bada się klisze, automat do napełniania szklanki czystą wodą i inne podobne udogodnienia.

Coraz więcej honorowych krwiodawców

Kilka dni temu 14 pracowników Spółdzielni Konfekcyjno-Odziejowej w Przemysłu oddało honorowo krew na potrzeby lecznictwa. Jak już informowaliśmy, pierwsze zbiorowe bezpłatne oddawanie krwi miało miejsce dwa tygodnie temu w fabryce „Polna”.

„Księżniczka Czardasza” w Rzeszowie

Określając stylem sprawozdawców sportowych — stary Kalman raz jeszcze odniósł drugocenne zwycięstwo. Jednocześnie był to jednak nie tylko indywidualny sukces urodzonego u schyłku poprzedniego wieku węgierskiego kompozytora Emericha Kalmana, ale i operetki w ogóle. Ta forma muzyczno-scenicznego wyrazu ma ostatnio wielu wrogów — ale jeszcze więcej oddanych przyjaciół. Najlepszym tego dowodem było zainteresowanie operetką „Księżniczka Czardasza”, wystawianą ostatnio w Rzeszowie przez zespół Miejskiego Teatru Muzycznego z Krakowa. Biletów zabrakło jeszcze na kilka dni przed występami, mimo organizowania dwóch spektakli dziennie.

Mają rację ci, którzy ironizują na temat nikogo już dziś nie obchodzących perypetii sztucznych hrabiów i księżek z operetkowego libretta. Jednak już współczesna autorom tych operetek publiczność traktowała libretta raczej tylko jako mniej lub bardziej komiczny pretekst do ukazania wachlarza urczających melodii. Trzeba się uprzedzić zgodzić z tym, że wolelibyśmy doznawać operetkowych wrażeń w połączeniu z pasjonującą nas akcją — ale niewiele jest współczesnych operetek. Zresztą — powiedzmy to sobie szczerze — niezależnie od upodobania słuchacza, współczesne nam operetki długo jeszcze chyba nie wyeliminują utworów klasycznych.

Forma operetkowa zaspokaja szerokie gusta publiczności; poczawszy od tych, którzy śledzą ją z partyturami w ręku, a skończywszy na licznych zwolennikach jedynie operetkowej barwności, łatwej melodyjności kilku urosi i radość na scenie dziś oglądanego operetkowo-rewiowego tańca. Końcowy rezultat uzależniony jest oczywiście od formy scenicznej. Oglądałem bowiem np. (rok lub dwa po wyzwoleniu) „Księżniczkę Czardasza” w wykonaniu nie więcej niż 15-osobowego zespołu. Całość mimo wszystko mogła się podobać, a to dzięki świetnym wykonawcom — ale z konieczności musiano wówczas zrezygnować z elemen-

tów wystawowych, ograniczając się do akcentowania prawie wyłącznie walorów wokalnych. Krakowski Miejski Teatr Muzyczny nie miał tych problemów — jego zespół wykonawczy przekraczał łącznie 100 osób.

Na szczególne podkreślenie zasługuje tu rzadko w teatrach operetkowych spotykane zjawisko dużej kultury gry aktorskiej. Reżyserka — a zarazem inscenizatorka — spektaklu (Zofia Weissówna) nie ograniczyła się do pracy z solistami, opracowując w najmniejszych drobiazgach również tylnoplane scenki tańcystów. Końcowy efekt jest tym bardziej godny podkreślenia, że Zofia Weissówna w Warszawie zaczyna dopiero debiutować jako samodzielnie pracująca reżyserka.

Duży wkład w końcówce powodzenie oglądanej operetki wniosł również rutynowany choreograf — Mikołaj Kopiński. Opracowane tańce (a żułwa szcza cygańskie i groteska pokojówek) nagrodzone zostały długotrwałymi oklaskami. W połączeniu z dekoracjami (Zuzanna Piątkowska) i barwnymi strojami, choreografia była mocnym atutem całości.

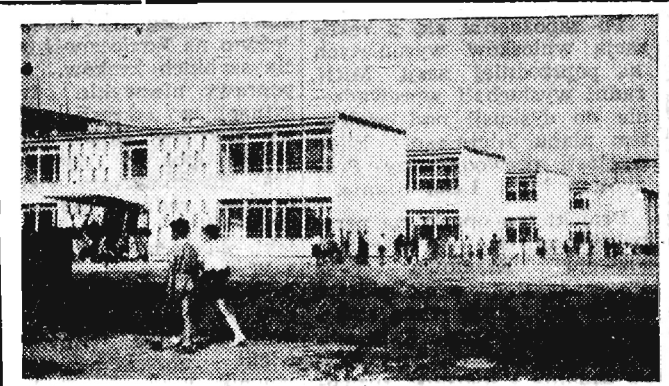
Spośród dużego zespołu solistów obok Celiny Karpińskiej (świetna również aktorsko!), Kazimierza Rodowskiego i Włodzimierza Kotarby, na wyróżnienie zasługuje przedstawiciel najmłodszego pokolenia — Janusz Żelobowski.

W świetnej aktorskiej postaci komicznego starego księcia przypomniał się rzeszowskiemu publiczności obecny dyrektor Miejskiego Teatru Muzycznego w Krakowie — Stefan Bartik. Kierownictwo muzyczne — Alojzy Klucznik.

Najlepszym chyba miernikiem powodzenia i nagrodą dla wykonawców były długo trwające oklaski, wielokrotnie przerzucające akcję.

W rozmowie z naszym przedstawicielem dyrektor Stefan Bartik obiecał, że w przyszłości obejmować będzie stale województwo rzeszowskie zasięgiem objazdowej działalności Miejskiego Teatru Muzycznego z Krakowa. Wypada nam tylko oczekiwać spełnienia tej obietnicy.

RYSZARD STACHNIK

Jak grzyby po deszczu rosą wszędzie wciąż nowe szkoły. Na zdjęciu nowoczesne budynki powstałe według bardzo udanych projektów inżynierów katowickich.

Sprawcy groźnego pożaru przed sądem

Jak już informowaliśmy — nocą z 30 czerwca na 1 lipca br. wybuchł groźny pożar w hali przyczep Sanockiej Fabryki Autobusów. Pastwą ognia padł częściowo budynek fabryczny wraz z magazynem gum samochodowych oraz zapasami surowców. Straty sięgały ok. 15 mln złotych.

Sprawą tą zajęła się prokuratura wojewódzka w Rzeszowie, przeprowadzając szczegółowe śledztwo, celem dokładnego ustalenia przyczyn pożaru oraz osób odpowiedzialnych za tak poważne straty. Stwierdzono, że pożar wybuchł około godziny 23.30 podczas spawania żelaznych konstrukcji kabiny lakierniczej. Rozżarzone cząstki metalu spadły na ściągę lakierni, zapalając nie zeskropany uprzednio ze ścian mały farb „nitro”, którym malowano autobusy. Pożar rozprzestrzenił się momentalnie na całą halę, tak że dwaj spawacze: Bronisław Kurkiewicz i Eugeniusz Masłany ledwo zdążyli wybiec z budynku. Dalsze śledztwo ujawniło, że pożar był wynikiem karygodnego lekceważenia siebie przez dyrekcję przepisów bhp i zarządzeń dotyczących bezpieczeństwa przeciwpożarowego. Zarówno bowiem robotnicy, jak i przedstawiciele rady zakładowej wielokrotnie przestrzegali dyrektora Cwiklę i głównego mechanika inż. Orzechowskiego, że prace spawalnicze nie można absolutnie prowadzić bezosobnie na hali, gdyż grozi to pożarem. Wyśuwano przy tym argumenty, iż dotychczasowe próby spawania zawsze kończyły się wybuchem pożaru, który natychmiast lokalizowała fabryczna straż pożarna. Również na dwa dni przed wybuchem wielkiego pożaru zwracano na ten fakt uwagę dyrektorowi Cwikli podczas narady, która miała miejsce w lokalu KPZPR w Sanoku. Dyrektor oświadczył wówczas, iż obawy te są niezasadne, ludzie przekazują sprawę na własną odpowiedzialność wyda zarządzenia odnośnie kontynuowania robót spawalniczych. Stwierdzono również, że w momencie wybuchu pożaru — na hali nie było nikogo prócz spawaczy — ani dyżurnego strażaka, ani majstra czy brzygadziści, ani też inż. Orzechowskiego — osobliście odpowiedzialnego za te prace z ramienia dyrekcji fabryki.

Biorąc powyższe pod uwagę — dyrektor Sanockiej Fabryki Samochodów Zenobiusz Cwikło, główny mechanik inż. Janusz Orzechowski, kierownik wydziału remontów obrabiarki Roman Michałczak oraz technik — mechanik Marian Kwiatkowski zostali aresztowani i pociągnięci do odpowiedzialności karnel jako bezpośrednio odpowiedzialni za pożar i wynikłe z niego straty.

Akt oskarżenia w tej sprawie wpłynął już do Sądu Wojewódzkiego w Rzeszowie. Rozprawa odbędzie się w pierwszej połowie listopada br. Powołano na nią ponad 40 świadków i 4 biegłych rzeczoznawców. O przebiegu procesu informować będziemy naszych czytelników we właściwym czasie. (1)

Wojewódzkie Przedsiębiorstwo
Obsługi Ruchu Turystycznego
„BIESZCZADY”
Rzeszów, ul. Turklenicza 23a, tel. 47-61

organizuje
dla zakładów pracy, instytucji, szkół i innych

WYCIECZKI

autokarami i pociągami na teren Polski, załatwia wyżywienie, noclegi, bilety na imprezy, przewodników. Przyjmuje obsługę wycieczek przybywających do województwa rzeszowskiego. W okresie letnim dysponuje własnymi ośrodkami campingowymi w Dubiecku, Lesku, Myczkowcach, i Smolniku n/Sanem.

KORZYSTAJCIE Z USŁUG WPORT „BIESZCZADY”
K-1961/2

Rzeszowskie Zakłady Przemysłu Terenowego
Zakład Elektromechaniczny
Rzeszów, ul. Hoffmanowej 5, telefon 42-27

PRZYJMUJE

do remontu wszelkiego rodzaju urządzenia elektryczne jak:

SILNIKI DO PRAEK FROTEREK ODKURZACZY

Silniki wszelkich typów bez ograniczenia mocy oraz żelazka i grzejniki elektryczne. ZAMÓWIENIA wykonuje szybko i po cenach przystępnych. K-1968/3.

ZAWIADOMIENIE

Państwowe Przedsiębiorstwo
USŁUG REKLAMOWYCH „REKLAMA”
w Rzeszowie, ul. M. Fornalskiej 7, tel. 30-36

INFORMUJE

wszystkich użytkowników reklam neonowych na terenie miasta Rzeszowa oraz woj. rzeszowskiego, z dniem 1 listopada br. przyjmuje ZAMÓWIENIA na konserwację w/w reklam.

Zgłoszenia prosimy kierować pod wymienionym adresem. K-1983/2

Zakłady Tworzyw Sztucznych „Pustków”
w Pustkowie

OGŁASZAJĄ PRZETARG NIEOGRANICZONY

na dostawę 350 ton maczki drzewnej wg normy PN/C-19001 klasy A rodzaj I. Termin wykonania od 1 listopada 1961 r. do 31 grudnia 1961 r.

Miejsce odbioru: stacja kolejowa Kochanówka, boznica własna. Oferty dostawy częściowej będą również przyjmowane. Do przetargu zaprasza się przedsiębiorstwa państwowe, spółdzielcze i prywatne.

Oferty należy nadsyłać w kopertach zalakowanych z napisem „Oferta” do Zakładów Tworzyw Sztucznych „Pustków” w Pustkowie, poczta Brzezińska Dębicka, woj. rzeszowskie, w terminie do 27 października 1961 r.

Otwarcie ofert nastąpi w dniu 28 października 1961 r. Zastrzeżenie się swobodny wybór oferentów oraz unieważnienie przetargu bez podania przyczyn. K-1987/1

PRACOWNICY POSZUKIWANI

KIEROWCÓW SAMOCHODOWYCH zatrudni natychmiast Nowobuckie Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa. Warunki pracy do omówienia na miejscu. Dla pracowników zakwaterowanie w hotelu robotniczym zapewniając.

GŁÓWNEGO KSIĘGOWEGO - BILANSISTĘ zatrudni natychmiast Spółdzielnia Usług Transportowych Powszechnych Spółdzielni Spółzyców w Rzeszowie, ul. Hanasiewiczza nr 13. Warunki do omówienia na miejscu. K-1960/3

50 PRACOWNIKÓW NIEKWALIFIKOWANYCH do robót wodno-kanalizacyjnych oraz **50 PRACOWNIKÓW TOROWYCH** — zatrudni Zarząd Robót Inżynierskich Przedsiębiorstwa Przemysłowego Budowy Huty im. Lenina. Wynagrodzenie wg Układu Złotowego Pracy w Budownictwie. Zgłoszenia przyjmuje bezpośrednio Sekcja Zatrudnienia i Płac ZRI, Nowa Huta, Kombinat, bnrak 29a. Dojazd tramwajami nr 5 lub 16. K-1985/6

Powiatowy Związek Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chlopska” w Nisku zatrudni natychmiast 4 pracowników na stanowiskach:

1. INSTRUKTORA ORGANIZACJI i TECHNIKI SKUPU z wykształceniem średnim i praktyka.
2. REFERENTA SKUPU produkcji roślinnej i nasilennictwa, z wykształceniem średnim i praktyka.
3. INSTRUKTORA FINANSOWO-KSIĘGOWEGO z wykształceniem średnim i praktyka.
4. MAGAZYNIERA wielobranżowego z wykształceniem podstawowym lub średnim i praktyka.

Wynagrodzenie miesięczne wg obowiązującego taryfikatora w pionie CRS.

Podania wraz z życiorysem i odpisami świadectw należy składać pod adresem: Powiatowy Związek Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chlopska” w Nisku, ul. Rzeszowska 42. K-1981/2

NAUCZYCIELI uprawnionych do nauczania gry na fortepianie, akordeonie i skrzypkach do Społecznego Ogniska Muzycznego przy Miejskim Domu Kultury w Tarnobrzegu. Warunki pracy do omówienia na miejscu. Mieszkania nie zapewniaemy. K-1982/1

MIRAPOL
płynny środek do prania
wszędzie do nabycia
K-1819/12

OGŁOSZENIA DROBNE

ZGUBY

SKRADZIONO 2 książeczki ubież pieczętni wydane przez RPPI w Rzeszowie oraz leg. Związków Zawodowych wydana przez Bank Komunalny w Rzeszowie na nazwisko Michał Luśniak zam. Białaszków. G-1606/1

ZGUBIONO legitymację służbową nr 855 na nazwisko Józef Kaszuba. G-1607/1

NAUKA

KURSY języków obcych angielskiego, francuskiego, niemieckiego — zapisy: Sekretariat Towarzystwa Krzewienia Wiedzy Praktycznej — Rzeszów, Obrońców Stalingradu 59, telefon 38-61. K-1945/2

SPRZEDAŻ

SPRZEDAM dom w stanie surowym, 1 ha ogrodu koło Krakowa, cena 250.000 zł. Zgłoszenia: Biuro „Solidność”, Kraków, Gancarska 3, tel. 205-34. K-8516/1

MOTOCYKL „Panonia” nowy — sprzedam, Stanisław Grad, Łańcut, 1 1/2 roczka 2. G-1603/1

SAMOCHOÓD „Warszawa” (dwukolorowa, exportowa) przebieg 40.000 km — sprzedam. Wiadomość: Kraków, telefon 313-35. G-1605/1

PRACA

POTRZEBNA pracownica do warsztatu oprawy obrazów, lusterek. Mieszkanie, utrzymanie, wynagrodzenie. Wiadomość: Warszawa, ul. Hoża 27a. Oprawa Lusterek. G-1642/3

POMOC domowa pilnie poszukiwana. Rzeszów, Obrońców Stalingradu 36/33. G-1604/1

RÓŻNE

UWAGA rolnicy hodowcy. Garbuję i farbuję wszystkie skóry futerkowe, Ferdynand Waj poczta Zagorzany — Kleczany, pow. Gorlice. G-1643/3

DYSKRETNIE, szybko, korespondencyjnie, pozna Cię BIURO MATRYMONIALNE „Syrenka”, Warszawa, Elekoralna 11. Przeslij 10 złotych znaczków, otrzymasz 300 atrakcyjnych ofert informacyjne. K-1905/20

Nowoczesne dachowczarki „Felcowski” z 1400 — komplet loco odbiorca wysyła Wytwórnia Nowobereźowo, powiat Hajnówka. K-1979/5

ZA DŁUGI meza Pawła Czerwonki pracownika PKS — Łańcut, zamieszkałego w Jarosławiu nie odpowiadam — żona Agnieszka Czerwonka. G-1603/1

FUTRA wszelkiego rodzaju, najnowsze fasony — wykonuję, prze rabia, odświeża, pracownia kulsnerska „Lucyna” Kraków, Długa 8, tel. 261-28. K-1965/10

MODA

Na zdjęciu poniżej: Komplekt Jacques Helma. Suknia z szalenie modnego obecnie biaszczącego erpe satin i płaszcz z przetrąbianej wełny. Suknia ma krój nowoczesnej smilżerki. Zapinana na guziki świątelną paseczkami z charakterystycznym koszulowym rękawem, nadaje się do włożenia na wizytę lub do teatru. Płaszcz luźny, z rozcięciami na bokach jest zapięty na trzy duże guziki. Na głowie figlarna na bok włożony toczek.

Znany od dawna paryski Dom Mody Jean Patou lansuje w nową kolekcję sylwetki, kontury szczypta, wiotka o ramionach w kształcie podkowy. Linia „princeps” jako zasadnicza, pozona jest „du matin au soir” czyli „na bal i na szlagawkę”.

Na zdjęciu powyżej: Płaszczki 7/8 z wełny w kratę brązowo-białą. Szerokie plecy z ukosa, rękaw kimono rozszerzający się ku dołowi. Dwurzędowe zapięcie na cztery ogromne guzy skórzane. Z tego samego materiału szalik i czapeczka z pomponem. Płaszcz taki nosi się na gładki kostium, lub suknię z bardzo grubej wełny.

Środa 18 października 1961 r.

APEKI

RZESZÓW Apteka Społeczna nr 2, ul. Grunwaldzka...

TEATR Państwowy Teatr im. W. Sienkiewicza...

KINA APOLLO (ul. 3 Maja) - Zona modna...

GOPLANA (Stare Miasto) - Opowieści Hoffmanna... LETNIE (Al. Komunistów)...

RADIO PROGRAM I

Program dnia: 5.40 15.06 Wiadomości: 5.30 6.30 7.30...

PROGRAM II

Program dnia: 6.43 13.40 Wiadomości: 5.30 6.30 7.30...

ROZGŁOSIENIA RZESZOWSKA PR 16.05 Parada gwiazd z płytoteleki Ryszarda...

MRN uchwalila pięcioletni plan rozwoju Rzeszowa

Wczoraj toczyły się w Rzeszowie obrady IV sesji MRN, której głównym zadaniem było przedyskutowanie projektu i podjęcie uchwały o 5-letnim planie rozwoju gospodarczego miasta.

Po zapoznaniu się z realizacją wniosków wysuniętych na poprzedniej sesji MRN, radni wysłuchali wprowadzenia do dyskusji nad projektem planu 5-letniego, które wygłosił przewodniczący Prezydium MRN Leon Stanio.

połtora miliarda złotych, przy czym główny wysiłek skierowany jest na realizację planu budownictwa mieszkaniowego, obejmującego w latach 1961-65 12.574 izby oraz budowę i rozbudowę zakładów przemysłowych.

Po szerokiej dyskusji, w której szczególnie nacisk położono na konieczność podjęcia szybkich kroków, celem poprawy niezwykle trudnej sytuacji w zakresie rozbudowy placówek służby zdrowia, szkół, żłobków, przedszkoli oraz zabezpieczenia wody dla miasta, radni jednogłośnie uchwaliли przedstawiony projekt planu 5-letniego.

...a gdyby tak wspólnymi siłami

Tycyńska szkoła podstawowa mieści się nie tylko w nieodpowiednim budynku. Najwięcej kłopotu zarówno nauczycielom jak dzieciarni przysparza panująca tu ciasnota. W budynku obecnej szkoły przeznaczonym na 200 dzieci uczy się przeszło 400.

Przewidywanie MRN już w najbliższych latach planuje rozpoczęcie budowy nowej szkoły podstawowej. W tej chwili gromadzi się potrzebne materiały budowlane.

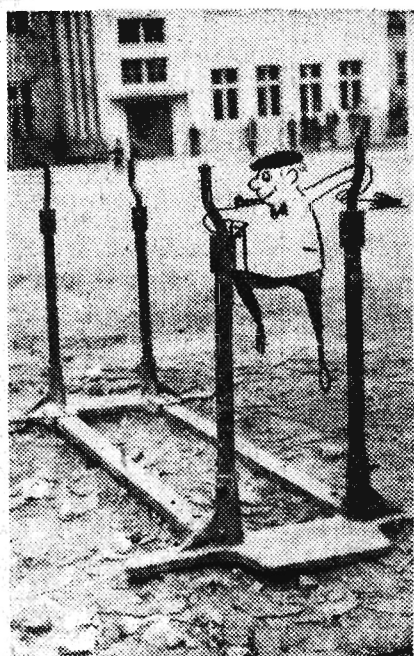
W 1948 w Tycynie zgromadzono dość znaczne ilości cegły, desek, wapna (materiały pochodzący z rozbiórki budynków).

W tej chwili za późno już na tamte rocznice. Wspólny wysiłek mieszkańców miasteczka przy budowie nowej szkoły zatrze niewątpliwie tamtą niezbyt jasną plamę na honorze miasta i jego obywateli.

O źle toczącym się „Kole”

W miarę rozwoju naszego miasta, powstawania nowych osiedli coraz bardziej staje się potrzebna dobra, sprawna komunikacja autobusowa.

Niektórzy z mieszkańców Tycyna mają tu niejako podwójny obowiązek. Dlaczego? Czyż trzeba przypominać pewien smutny fakt? W roku

Z wędrowek Pstryczka

Nie kwestionuję wcale znaczenia kultury fizycznej, ale czy przyczyną gęstych zastojów — do tego w nie najlepszym stanie, muszą koniecznie „zdobić” rzeszowskie ulice? Mam wrażenie, że na tego rodzaju „graty” znajdują się odpowiedniejsze miejsca niż sąsiedztwo Prezydium WRN.

Dzień Łącznościowca

Byłowski i jego telefony...

W rzeszowskich urzędach pocztowo-telekomunikacyjnych pracuje ponad 1500 łącznościowców, którzy dziś obchodzą swoje święto. Jednym z nich jest Michał Dylowski — starszy technik z pracowni techniczno-mechanicznej przy Rejonowym Urzędzie Poczty i Telekomunikacyjnym w Rzeszowie.

Pokłosie konkursu

Na początku br. z okazji obchodów Roku Ziemi Rzeszowskiej, Wydział Kultury WRN, ogłosił konkurs fotograficzny pt. „Stare i nowe oblicze ziemi rzeszowskiej w fotografii”.

Rzeszowa i Tadeusz Czachowski z Jasła. Od 16 bm. Wydział Kultury WRN udostępnił oglądanie najciekawszych prac konkursowych szerokiemu ogółowi obywateli, otwierając, w hallu Prezydium WRN, wystawę fotografii, będącą pokłosiem wspomnianego konkursu.

Sklep czy pijacka knajpa?

Przed kilku dniami dokonując zakupów w sklepie spożywczym PSS — nowy pawilon przy ul. Krakowskiej — byłem świadkiem następującej sceny. Z długiej kolejki wyszła staruszka i spojęła na stoją-

cym w sklepie krzesło. Rzecz zrozumiała — zdrowie i wiek nie wszystkim pozwalają na półgodzinne sterczenie w ogonku. Niewiele to jednak obchodzi kierowniczkę sklepu, która zażądała natychmiastowego opróżnienia krzesła, twierdząc, że tu nie hotel ani restauracja.

Z wędrowek Pstryczka

W miarę rozwoju naszego miasta, powstawania nowych osiedli coraz bardziej staje się potrzebna dobra, sprawna komunikacja autobusowa.

Jeżeli nie restauracja to jakim prawem sklep, niczym najgorszego gatunku knajpę, stale okupują pijacy, rozsiadają się na rozstawionych krzesłach? W rejonie ul. Krakowskiej nie ma żadnego lokalu gastronomicznego i PSS otwierając nowy sklepowy pawilon z winem, zrobiła niemałą przyługę wszystkim amatorom alkoholi.

Na osiedlu Piastów nadal zimno w mieszkaniach

Minał 15 października. Dąty tej ze szczególną niecierpliwością oczekiwali mieszkańcy naszego miasta. Zgodnie bowiem z obowiązującymi przepisami i zapewnieniami dyrektora Miejskiego Zarządu Budynków Mieszkaniowych od 15 bm. miało być w mieszkaniach ciepło.

Możemy się tylko domyślać, że coś tam szwankuje w systemie c. o., że nie wszystko przygotowano jeszcze do ogrzewania mieszkań nowego osiedla. Ale, u licha był na to czas. Przecież MZBM nie dowiedziało się ani wczoraj, ani przedwczoraj, że od 15 bm. ma obowiązek ogrzewania mieszkań.

Jutro spotkanie z gen. Rómmlem

Jutro, tj. 19 bm. odbędzie się spotkanie mieszkańców naszego miasta z gen. Juliuszem Rómmlem — autorem ciekawych wspomnień z tragicznych dni września 1939 r. pt. „Za honor i ojczyznę”. Po spotkaniu — film „Wrzesień 1939 r. — tak było”. Wstęp wolny.

Spotkanie odbędzie się w WDK — sala nr 30 o godz. 18. Organizatorem jest Wojewódzka i Miejska Biblioteka Publiczna.

NOWINY RZESZOWSKIE

— pismo codzienne wydaje Wydawnictwo Prasowe „Nowiny Rzeszowskie” (RSW „Prasa”). Redaguje kolegium. Adres redakcji: Rzeszów, ul. Zeromskiego 5.

„Ogniomistrz Kaleń” bije rekordy frekwencji

Nowy polski film „Ogniomistrz Kaleń” w reżyserii Ewy i Czesława Petelskich cieszy się u nas niebywałym powodzeniem. W ciągu 6 dni ten ciekawy obraz filmowy obejrzało ponad 9 tys. rzeszowian.

„Ogniomistrza Kalenia” można oglądać w kinie „Zorza” jeszcze tylko dziś. Już jutro wyświetlany on będzie na ekranie kina „Bałtyk” w Przemyślu.

Zamówienia i preplaty na prenumeratę przyjmowane są w terminie do dnia 15 miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty przez urzędy pocztowe, listonoszy oraz oddziały delegatury „Ruch”. Można również zamówić prenumeratę dokonując wpłaty na konto PKO i OM Rzeszów nr 1-6-46 PUPIK „Ruch” w Rzeszowie, ul. Asnyka 9. Cena prenumeraty miesięcznej — zł 12,50, kwartalne — zł 37,50, półrocznej — zł 75, rocznej — zł 150. Druk. Rzeszowskie Zakłady Graficzne — Rzeszów P-1-1673